Вестникът на ЕГ „Пловдив“

ДЕЛТА ТЕ

3 декември 2007 г., брой 2, сезон IV, www.els-plovdiv.com

Цена 50 ст.

Матурите: сериозен проблем 2

Наполовина пълна или... 4

В преследване на една мечта 7

Заушка! Какво е това? 11

Какво ново тази есен? 13

Цените зад етикетите 14

Стачката

Учителите от ЕГ „Пловдив“ в подкрепа на стачката

Учителската стачка, започнала от 24.09.2007 г. и продължила повече от месец, се превърна във феномен. Най-масовите и продължителни стачни действия в съвременната история на България бяха проведени от над 137 000 учители и непедагогически персонал. Трите учителски синдиката обединиха сили и създадоха Единен национален стачен комитет - ЕНСК, който защитаваше учителските интереси и провеждаше тежките и продължителни преговори с министрите. Въпреки големите очаквания, единственото сигурно, което беше постигнато за тази година, е 18% увеличение на средната работна заплата на учителите - 524 лв.

Обещанията на МОН са за: 470 милиона лева повече от средствата за 2007 г. в сектор образование, диференцирано заплащане, продължаване изграждането на ефективна система за външно оценяване, в това число провеждане на държавни зрелостни изпити, завишаване на стандартите за издръжка на един ученик, която от 933 лв. през 2007 г. да достигне 1151 лв., а при заявено искане от ЕНСК – 1381 лв.

Още на страница 2

Матурите – сериозен проблем на образованието

или път за постигане на лични облаги

Стане ли въпрос за матури, всички, и ученици, и родители, започват да негодуват, да се възмущават от неясностите, да тропат с крак. Но това не е достатъчно. И ето че тези, които наистина се заеха сериозно с проблема и разрешаването му и хвърлиха усилия за осъществяването на една обща кауза – отменянето на матурите, видяха двумесечния си труд съсипан. И това стана не заради слаба подкрепа или слаба реклама, а заради един-единствен човек, смятащ себе си за всемогъщ.

Какво се случи? На 1 ноември 2007 г. бе организирано (с разрешение на общината) шествие-протест срещу матурите. По план то трябваше да започне от пл. „Съединение“, да премине през главната улица и да завърши на „Копчетата“ пред общината. Тогава се появи Кристиян Гьошев, човекът, който осъди правителството през 2003 г. и отмени зрелостните изпити. Той поведе шествието по съвсем различен маршрут – този, който е следвал преди четири години – по бул. „6 септември“, след това по бул. „Руски“, покрай училище „Алеко Константинов“ и така до общината. Всички опити да се отклони тълпата към правилната дестинация по обясними причини са се провалили. Гьошев превърна шествието в гражданско неподчинение, след като спря движението по едни от най-натоварените булеварди. След което отказа да поеме каквато и да била отговорност, тъй като не бил организатор. На сцената абсурдите продължиха. Нашата гимназия не участваше в организацията на протеста, но Марина Хубенова от 12-ж клас бе принудена да се намеси. Покъсно тя сподели: „Той започна да държи речи, които бяха пряко свързани с политика – оставка на „червеното правителство“, коментари за стачката на учителите и т.н. Това беше много далеч от целите и смисъла на протеста. Освен това си позволи да размахва разпечатана на смачкан лист снимката на Виктория от Пазарджик (председател на випуск „Единство“) и да я нарича „бухал“!“.

След очевидно абсурдните изказвания на Гьошев, Марина се качи на сцената и след много откази да ѝ бъде даден микрофона и заплахи с побой тя успя да вземе думата: „Този човек единствено ни разединява, опорочава протеста ни и го превръща в цирк. Той преследва цели, различни от нашите, и търси лични облаги от нашия протест. Това, което направихме, беше незаконно - да спираме движението.“ Гьошев въобще не разбра смисъла на думите ѝ. Той продължи да говори за единство, но вече много хора намираха за трудно да му повярват. Именно те бяха отпратени с думите, че щом не ги кефи, могат да се разкарат.

„Държа да се знае, че този протест нямаше никакви политически цели, казва още Марина. Никой от организаторите не е искал да чува скандирания от сорта на „Оставка за правителството!“ и т.н. Освен това, не може да искаш да помагаш и да съсипваш, да искаш да помагаш и да обиждаш така долно тези, които споделят идеите ти.“

Оказа се, че Кристиян Гьошев иска да става общински съветник, да прави политическа кариера. Необходимо му е да се шуми около него. Но дали така трябва да придобива слава? Тъй като вече не е ученик, е разбираемо, че целите му не се ограничават, ако въобще се доближават, с премахването на матурите. А това е главният проблем за учещите и именно те трябва да се преборят с тази несправедливост. Ако г-н Гьошев иска да помогне, добре дошъл, но ясно проличава това, че не го интересува кой ще държи зрелостни изпити и кой не. Завършвайки право след една година, просто му е необходима реклама...

Вярвам, че въпреки провала на 1 ноември, учениците ще съумеят да направят втори опит, който да бъде направляван от самите тях, който да има ясни и регламентирани цели, да е внушителен и с тежест в обществото. Това е първата крачка. Ако ние, учениците, не сме единни и не подкрепяме една и съща кауза, сме обречени на крах. Тук с пълна сила важи принципът на снопа пръчки.

Пожелавам на випуск „Единство“ смелост и твърдост в отстояването на целите. Дано следващата проява на протестиращите ученици да успее да събуди обществеността, защото иначе гласът ни ще си остане глас в пустиня.

Еница ГАБРОВСКА

Стачката

...За подробностите около това, как протече стачката в нашата гимназия, потърсих мнението на председателя на Стачния комитет – г-жа Пенка Стайкова.

— Кои са членовете на Стачния комитет?

— Пенка Стайкова, Юлия Тодорова, Георги Сивов, Костадина Кацарова, Христина Даракева, Елена Иванова, а от общежитията – Мирослав Бобчев и Коста Костов.

— Каква беше работата му?

— Да осъществи връзка на стачкуващите учители с: ръководството на ЕГ „Пловдив“, с Единния общински стачен комитет и с медиите.Организиране на прояви, сред които всекидневни градски митинги и два национални. За София отпътува един автобус само за учителите от ЕГ „Пловдив“ и ЕГ „Ив. Вазов“, като представителите от нашата гимназия бяха около 35.

— Как протичаше един стачкоден?

— Бяхме длъжни да се подписваме за присъствие по три пъти на ден – 7.30 ч , 11.30 ч. и 15.30 ч. Даваше се заявка за следващия ден (дали стачката продължава, или се връщаме на работа), обсъждахме и гласувахме решения, относно работата на стачния комитет, а след 15.30 ч. се присъединявахме към всекидневните градски митинги.

— Получихте ли подкрепа от ученици и родители?

— Да! От настоящите ни ученици, чрез подписка в подкрепа на стачните действия, а от бившите, чрез e-mail. Провеждахме срещи с Мария Капон - народен депутат и бивша възпитаничка на гимназията ни, която защитава нашите искания. Двама родители дори дойдоха лично и подпомогнаха материално стачния фонд. Голяма подкрепа получихме от г-жа Ренате Грубер и Ангела Хюмер.

— Бихте ли започнали отново ефективни стачни действия? В стачна готовност ли сте?

— Да!

Дени ДАЧЕВА, XI клас

Фотографите са на линия

На 10.11.2007 се проведе първата среща на фотоклуба на ЕГ „Пловдив“ за тази година. Студа и дъжда не спряха желаещите да присъстват. Проявилите интерес към мероприятието се събрахме на уютно и топло местенце, за да обсъдим събитията през предстоящата ни учебна година. Засега на лице е зимната изложба, на тема „Зимна Приказка“, за която всички находчиви и млади фотографи могат да пускат шедьоврите си (3 бройки), в размер 15 х 21, в специалната кутия до ксерокса. Крайният срок е 10.01.2008. За следващите изложби ще ви информираме предварително чрез вестника.

С отворени обятия ще приветстваме всички нови ентусиасти. Добре сте дошли! Не ядем хора, снимки и апарати... поне така се води...

Ани КОДИНОВА, 11-к клас

Акция за събиране на дрехи, играчки и книги за децата от дома за сираци „Таньо воевода“

Идеята покрай нашите празници да внесем поне малко щастие и еуфория в живота и на други, които съдбата е оставила с много по-малко поводи за празник, звучи прекрасно, но жалкото е, че често остава неосъществена. Но за щастие това не е така за една група наши съученици, които по повод петдесетгодишнината на гимназията са решили да поднесат на сираците от ДОВДЛГР „Таньо воевода“ в Асеновград най-големия дар – доказателство, че наистина ги е грижа за тях и че биха направили много, за да подобрят живота им дори и с малко. През месеците ноември и декември в училище ще протече кампания, организирана от Светла -10-д, Деница - 11-б, Атанас - 11-е, Ана - 11-а, Ралица - 10-ж, Велина - 10-г, Ивона - 10-з, Теодора - 10-д, и Христо - 11-в, която е насочена към събирането на дрехи, книги и играчки за децата от дома на възраст от 1 до 12 клас.

Плакати с подробности за протичането на кампанията ще бъдат разлепени в сградите на училището, но най-важното е ясно още от самото начало – колкото повече хора се включат, толкова по- добре, тъй като коледният подарък за тези деца ще бъде поголям, а те определено имат нужда от него. Така че, ако мислиш,че да зарадваш едно нещастно дете си струва, събери каквото намериш вкъщи – твои или на братята или сестрите ти стари дрехи, които прецениш, че ще станат поне на някое от сирачетата (от 1 до 12 клас!) , играчки, които, така или иначе, вече никой не поглежда, и книги – от тях винаги има нужда.

Донеси ги на посоченото от плаката място, където през всички междучасия и на двете смени и през минутите на междусмението ще те чакат представители на кампанията, които ще предадат подаръка ти на сираците в Асеновград.

Невена КИЧЕКОВА, 11-ж клас

Сертификатите и къде да ги използваме

Е, след дълго време на подготовка и след като разбрахме, че сме се справили с един изтощителен 6-часов изпит, достигнахме до дългоочаквания момент – получаването на сертификатите. На всеки сертификат е изписано името ви, оценката, която сте получили, както и кратко изложение на резултатите ви в отделните компоненти. Но не бързайте да ги слагате в рамка – те са важен документ, който ще ви послужи при евентуално кандидатстване в САЩ и Великобритания. В това отношение няма избор, който да е прекалено амбициозен, затова ще започна с гигантите Оксфорд и Кеймбридж. Ако искате да бъдете приети там, освен останалите документи и изпити, които са различни за всяка специалност, трябва да имате A на CAE или B на CPE. Само в един университет се признава само и единствено CPE, взет с A – медицинския университет Хъл-Йорк (Hull York Medical School). В лондонския университет Queen Mary се изисква CAE или CPE с B, а в University of Edinburgh – CPE със C. В по-голямата част от университетите (и във Великобритания и в САЩ) е достатъчно да сте взели CAE със C или B.

Ако се колебаете дали да се явите на изпитите, не се тревожете – можете да ги вземете, когато пожелаете, без значение, че в този далечен момент в бъдещето няма да бъдете ученици или студенти. Ако не сте доволни от резултата си, можете да се явите отново – няма никакви пречки (освен, може би, таксата за полагане на изпита, която започва от 250 лева за FCE и стига до 260 за CPE). Но има един въпрос, на който бих отговорила от личен опит и без капка съмнение – определено трудът и времето си заслужават! Моят съвет? Go for it! (За повече информация за изпитите, подробен план на промените, които ще влязат в сила от 2008 г., разписанието за сесиите през 2007/2008 и пълният списък на университети и институции, които изискват и признават сертификатите – www. cambridgeesol.org)

Мирела НИКОЛОВА, 11-и клас

Коментар

Освен с нов физкултурен салон, ЕГ „Пловдив“ се сдоби и с чисто нова читалня. Последното нововъведение на първия етаж е вратата, разделяща пространството между библиотеката и кафе-машината. Обособеното се помещение може да се ползва не само за четене на книги, но и като място, където през студените зимни дни учениците могат да прекарват свободните си часове

Мая КУМАНОВА

— Анкета с VIII клас —

Спомняте ли си първите месеци в тази гимназия? Спомняте ли си как издвахте с притеснение? И колко много се вълнувахте, когато за първи път стъпихте на територията на ЕГ „Пловдив“. След близо два месеца новите попълнения в гимназията вече могат да отговорят на тези въпроси.

СТЕЛА, 8-к

— Какви са ти впечатленията от новото училище?

— Много ми харесват Английската гимназия, учителите и учениците, като цяло всичко.

— Кое е нещото, което най-много ти харесва?

— Учителите, може би.

— Кое е нещото, което най-малко ти харесва?

— Няма нещо, което да не ми харесва.

НИКОЛЕТА, 8-и

— Какви са ти впечатленията от новото училище?

— Ами, много ми харесва.

— Кое е нещото, което най-много ти харесва?

— Харесват ми учителите и обстановката

— Кое е нещото, което най-малко ти харесва?

— Не ми харесва, че има крави на игрището

ИЛИАНА, 8-а

— Какви са ти впечатленията от новото училище?

— Много е хубаво, харесва ми, но е трудничко

— Кое е нещото, което най-много ти харесва?

— Всичко ми харесва.

— Кое е нещото, което най-малко ти харесва?

— Засега няма нещо, което да не ми харесва.

СТЕФАН, 8-а

— Какви са ти впечатленията от новото училище?

— Напоследък доста трябва да се уча, много немски, намирам доста приятели.

— Кое е нещото, което най-много ти харесва?

— Няма нещо конкретно, за което да се сетя. Има доста прилика със старото ми училище.

— Кое е нещото, което най малко ти харесва?

— Не мога да се оплача от нищо.

Анкетата проведе Катерина ГАЙДАДЖИЕВА

Наполовина пълна или наполовина празна?

Задава се нова глобална криза. Тя може би няма да засегне или дори заинтригува средностатистическия тийнейджър, чийто основен контакт със световните събития е MTV. Но, по ирония на съдбата, той вече е неразривно свързан с нея, защото нашият герой е както част от проблема, така и част от решението. Но не заради някоя странна философска теория, а по силата на неоспоримите факти: докато богатите държави изразходват 10 пъти повече вода от бедните, повече от две-пети от населението на Земята страда от недостиг на вода, 1,2 милиарда души изобщо нямат достъп до такава, а на всеки осем секунди по едно дете умира от болест - резултат от тази криза.

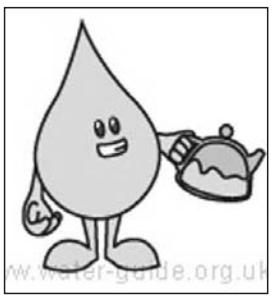

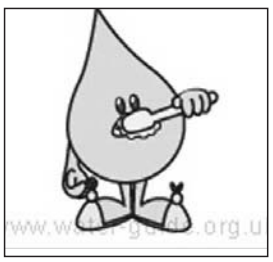

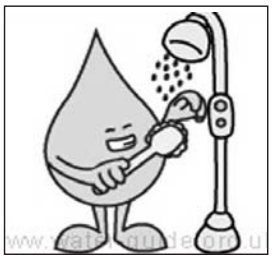

Чашата в случая е наполовина празна. И международната общност съзнава това, особено, като се има предвид, че експерти прогнозират, че в бъдеще причина за избухването на военни конфликти между развиващите се страни ще бъдат сфери на влияние върху водните ресурси. Освен това, анализите сочат, че ако потреблението на вода продължи както досега, през 2025 г. две трети от хората ще живеят във водна криза. Залогът е огромен, а проблемът се разраства. Всяко предложение, дори и най-абсурдното, се разглежда като потенциално решение. В крайна сметка, или трябва рязко да се намали потреблението, или да се разработи технология, която да оползотвори наличното.

Отговорът зависи от нас

Градове като Сидни и Пърт са се спрели на обезсоляването на морска вода, но процесът има толкова голям разход на енергия, че обезсмисля проекта от екологична гледна точка. Кувейт с население от 3 милиона се нуждае от 1,6 милиарда литра дневно, които се добиват приблизително от пет завода със специална комбинирана технология - обезсоляване и обратима осмоза. В Намибия пък е разработена система за рециклиране на водата и са въведени кредитни карти за безценната стока, които се раздават всеки месец от правителството. Кралство Йордания е сред държавите с малък ресурс питейна вода. То, заедно с Палестина и Израел, се опитва да реализира проект за прокарване на канал от Черно до Червено море, за да спасят от изчезване морето с най- малката надморска височина в света. Предвижда се построяването на заводи за генериране на енергия и обезсоляване на вода на мястото на връзката между двата водни басейна, които да задоволят нуждите на трите държави за повече от 50 г.

Такива мащабни инициативи очевидно са недостъпни за средностатистическия тийнейджър. Той притежава уникално преимущество - постъпките му са подчинени на собствената му воля, без условностите, с които се съобразяват държавите като международни сили. Ако нашият герой е готов всеки ден да води двубой със себе си с мирни средства, за да постъпи както съвестта му диктува, значи у него се е събудил рядък вид чувство за отговорност -действената. Тя заслужава да бъде поощрена с няколко практични съвета, които са равносилни на гореспоменатите, но на локално ниво, за да може да даде своя личен принос.Така чашата наистина ще е наполовина пълна поне за още един.

Източници: „Why world's taps are running dry" by Alex Kirby, „World gets inventive to save water" by AEP, www.water-guide.org, „Зелен офис", в. „Дневник"

София КАРТАЛОВА, 11-з

Дори една спестена от теб капка вода днес значи пълна чаша утре

Изключи чешмата, докато си миеш зъбите.Така спестяваш 9 л/мин. Ако взимаш петминутен кратък душ вместо вана, спестяваш по 400 л/седмица. Дръж бутилка вода в хладилника, вместо да оттичаш вода от чешмата всеки път, когато ти се прииска чаша от студената напитка. Не изхвърляй в канала употребената вода (за варене на яйца например), а я използвай, за да полееш стайните цветя. Когато миеш семейната кола, използвай кофа с гъба или маркуч с регулатор. Не изхвърляй тонер, мастило, бои и лепила в канала.Те могат да отровят хиляди литри вода.

Цената на един компютър

Знаете ли колко много вреди може да нанесе вашият личен домашен компютър на околната среда, а и на самите вас? Не, нямам предвид негативното влияние на мониторите, за което ви е втръснало да слушате. Истината е, че модерните монитори натоварват човешкото зрение в пъти по-малко от старите машини. Замисляли ли сте се колко струва на домакинството ви ползването на един компютър? Всъщност никак не е малко. Колко пъти сте ставали от компютъра, оставяйки го включен в продължение на часове, просто така? Обикновено не отделяме достатъчно внимание на тези малки детайли, а те съвсем не са за пренебрегване.

Прието е, че един средностатистически компютър харчи приблизително около 0.65 кВч при използване, 0.35 кВч в режим „готовност" и 0.03 кВч, в хибернационен режим (компютърът е напълно изключен и просто е свързан с електрическата мрежа). Ако предположим, че даден компютър се използва 220 дни в годината, 12 часа в денонощието в режим на работа, още 12 часа в режим на „готовност", а през другите 145 дни е в хибернационен режим, можем да стигнем до извода, че този компютър изразходва приблизително 2145 кВ електричество за една година. Като се има предвид, че в България приблизителната стойност на киловат час за домакинство е 15 стотинки, лесно можем да направим сметката, че този компютър ще ни струва около 321 лв. годишно. С това далеч не се изчерпват негативите на нашия компютър. По данни на правителството на Великобритания, за всеки произведен кВч енергия в атмосферата се отделя 0.51 кг въглероден диоксид. Това означава, че въпросният компютър отделя над 1 тон въглероден диоксид годишно. Според проучване на Gartner, в момента IT индустрията е отговорна за около 2% от общия въглероден диоксид, отделян от човешка дейност. Точно толкова, колкото според оценката на експерти се отделя и от авиационната индустрия. Замисляли ли сте се какво става със стария компютър, след като се сдобием с нов такъв? Няколко са възможните пътища, по които може да поеме старата машина: да я продадем, да я подарим на някой, да я изхвърлим в боклука и т.н. Всички те обаче водят почти винаги до едно и също място. През последните 10 години над 500 милиона компютъра по целия свят са се превърнали в неизползваеми. Какво ли се случва с тях? Когато тези компютри престанат да представляват какъвто и да било интерес за потребителите в развитите страни, те се натоварват на кораби и се изпращат в страните от Третия свят. Там обаче само 25% от тях се използват. Другата огромна част се изгарят, като по този начин се отделят десетки видове вредни за човека и природата газове. Печалната статистика сочи, че само 10% от остарялата компютърна техника се рециклира. Какво можем да направим ние? За жалост, обикновеният човек не може да се пребори с този глобален проблем. Това което, ние следва да правим, е да изхвърляме старата си компютърна техника на правилното място, за да поеме пътя към рециклиращите компании. Кардинално решение на въпроса може да се намери чрез редица законодателни промени. Те трябва да задължат производителите на хардуер и компютърна техника да произвеждат продуктите си, използвайки възможно най-малко вредни химикали и да забранят, или поне да намалят износа на стари компютри за третия свят. На този адрес може да откриете едно кратко, но много интересно филмче, описващо последствията от нерециклирането на компютърната техника: http://svtc.etoxics.org/site/PageServer?pagename = YouTubeVide o

Георги МАНОЛОВ 10-е

Екологична катастрофа заплашва Черно море

На 10 ноември вечерта в района на Керченския проток потъна петролен танкер, превозващ 4 000 тона мазут. В следствие на силната буря, бяха потопени още три кораба, а други шест бяха значително повредени. Резултатът се измерва и в 7000 тона сяра и екологична катастрофа, последиците от която ще окажат пагубно влияние на флората и фауната в региона.

Вече поне 30 000 птици са мъртви и още хиляди са обречени на сигурна смърт. Мазутът, попаднал във водата, спира притока на кислород и светлина и неизменно води до смърт на морските обитатели. Бедствието ще се отрази върху популациите на много видове птици. Орнитолози предупреждават, че те няма да могат да дадат потомство или да достигнат до местата за гнездене. Под заплаха са заливите Казилташ, Дински и Тамански, които се използват за почивка от повече от 50 000 мигриращи птици. Най- вероятно голяма част от птиците, които зимуват по нашето Черноморие, няма да дойдат.

Според властите засега няма опасност за нашето крайбрежие и България има готовност да реагира, ако разливът стигне до български териториални води. Керченският проток се намира на разстояние 800 км, а температурите там са много ниски и би трябвало нефтът да се втвърди и да потъне на дъното. Въпреки тези уверения, мащабите на бедствието се разрастват. Съдържанието на нефтопродукти в района на разлива е 2,5 милиграма на литър – 50 пъти над допустимата концентрация. В Азовско море има две петна с дължина до 1 километър и широчина до 200 метра. Освен това не е изключено и влошаване на времето, което би затруднило почистването им. За съжаление, вятърът в района бързо променя посоката си и вече насочва разлива към Черно море. Ако тази тенденция се запази, теоретично след десетина дни петното би могло да достигне наши води, а техниката, с която разполагаме, не е достатъчна. Имаме само четири нефтосъбирача, но те са прекалено малки и могат да действат при вълнение максимум един-два бала. Все пак имаме необходимото количество химически вещества за справяне с евентуално замърсяване. Към момента от Русия и Украйна не са търсили съдействие от българска страна. Тяхната реакция ще окаже решаващо значение за предотвратяване на допълнително утежняване на ситуацията. Русия вече е изпратила стотици войници, които да се включат в разчистването на нефтения разлив. Създаден е и руско-украински щаб за овладяване на екологичната катастрофа. Ликвидирането на последиците може да отнеме повече от десет години. Възможни са киселинни дъждове. Замърсяването обхваща десетки километри плажни ивици и ще повлияе негативно на основния поминък на хората - туризма. Остава само надеждата, че с общи усилия ще успеем да се справим и да спасим околната среда.

Силвия ВЛАХОВА

Едно голямо бунище

Всеки ден, докато си вървя по улиците на Пловдив, все една и съща мисъл ме гризе – „Как не ни омръзна да живеем в едно голямо бунище?“ Да, точно така. Нашият древен град (а и цяла България) се е превърнал в един голям кош за боклук. Накъдето и да погледнеш – опаковки от закуски, кутии от цигари, фасове и бутилки. Макар всички те да са много цветни и лъскави, не са най-подходящата декорация за съвременния облик на един град пълен с история. И за това сме си виновни само ние. Всеки път, когато хвърлиш фаса си на улицата, при положение че „Еко Глобул“-а е на два метра, не направиш неимоверното усилие да носиш „тежката“ хартийка, докато не видиш подходящо място, за да се отървеш от този „товар“, ти малко по малко ни зариваш в отпадъци. Неведнъж съм виждала как възрастни мъже и жени, без въобще да се замислят, си пускат на земята салфетки и обелки, тийнейджърки мятат най-демонстративно бирени шишета пред Централна поща и, разбира се, мой приятели си зарязват някъде по пътя билетчета и хартийките. Е, за това не сме виновни само ние. Някой път дори да имаш мерака да си хвърлиш боклуците на предназначеното място, виждаш нещо смачкано, блъскано и сякаш изплюто, за което се предполага че в миналото е служило като кошче за отпадъци.

Досега никой не се е грижел реално за чистотата на България – в една от най-големите болници в града ни (нашата мила съседка – Окръжна) дворът се е превърнал в бунище, влизайки в границите на страната ни от към Сърбия се наблюдава една върховна река от най-различни, разни и разнообразни боклуци. Време е някои да се замисли, че в край на сметка сме хора, които имат претенции да са образовани граждани. И тези хора сме ние – нашето поколение, защото не е толкова трудно всеки да си съпроводи отпадъчето до онези цилиндрични и кубовидни съдове по улицата, но после е много приятно да вървиш, без опасността да стъпиш или да се спънеш в някоя нежелана гадория.

Миши ДЕЛВИНСКА

Улиците на нашия живот

Няма значение дали ще е шумният, претъпкан, пропит с дъх на бензин булевард, или малката уличка пред дома ти с крушата, която цъфти така красиво през пролетта, улиците на един град си остават най-важното за него, защото те оформят лика му, защото те са вените, по които тече животът на всички тези хора в него.

Улиците на древния и вечен Пловдив пазят тайните и историята на града от миналото до наши дни, съхраняват спомена за това, което е било преди. И въпреки че разликата между тогава и сега е огромна, погледнато от един малко по-различен ъгъл, Пловдив си е все същият – същите тепета, същото небе, същите буйни, темпераментни, идейни и много, много артистични хора. Същите са и улиците – въпреки че имената им са различни, архитектурата им е променяна през годините или пък са току-що асфалтирани. Тези улици, които дневната светлина превръща в поле за изява на знания, умения и таланти, за доказване и утвърждаване на най-добрите. А през нощта винаги за други, но какво се случва тогава, е тайна. Знаят го само улиците и, разбира се, този, на когото се е случило даденото хубаво нещо. Няма как и ти да не пазиш спомена за първото приятелство, първата целувка, първата цигара.за тези толкова много първи неща, подарени ни от живота и от улиците на Пловдив, които никога няма да забравим и въпреки че ще ги повторим още хиляди пъти през живота си, никога няма да ни донесат същото парливо усещане в стомаха, изтръпването и настръхването, причинени от новото.

И когато рутината превърне всичката тази красота и еуфория в нещо обикновено, с което до болка сме свикнали, тогава ще дойдат истинското доверие и уважение, доказали се като най-ценните и силни достойнства през годините. Бялата коса на този, когото познаваме така добре, и отрудената му ръка, притисната в нашата, ще бъдат по-важни от всичко останало.

Всичко това преживяваме в нашия любим град, в който сме се превърнали от малки и неразумни същества в истински личности. Защото, ако Пловдив ни беше лишил дори и от един дъждовен ден, от една леденостудена утрин, шофьорска ругатня или училищен бой, щяхме да сме с една идея по-придирчиви и разглезени, по-малко упорити и последователни.

И ако досега не се беше замислял колко много цениш града ни, опитай се да си спомниш последния път, когато се загуби в „Капана“, докато търсеше онова толкова познато място, или последния път, когато закъсня за час, защото просто не успя да устоиш на изкушението да хапнеш сладолед с някой познат пред Пощата. Погледни през прозореца си и виж всичките тези тъжни, красиви, нервни, щастливи или доволни лица и се замисли върху налудничавата идея, че всеки един от тълпата носи своята история, своята съдба, има своята любима улица. Не ти ли става някак топло? Защото това се случва навсякъде по света, но само в Пловдив е такова, познато, твое...

Невена КИЧЕКОВА, 11-ж клас

ШУМ ОКОЛО NOISE

Сигурно много от вас ще се съгласят с мнението,че съвременната българска музика се намира в сериозно затишие! Когато се допитах до някои мои съученици каква музика слушат, се оказа, че преобладават имената на всички други, само не и на български изпълнители и групи. Тъжна равносметка... Е, почитателите на БГ фолка може да са спокойни, защото именно този жанр просперира най-добре в родната ни страна! Само не се отчайвайте! Тук идва хубавата част, където твърдо заявявам, че и хубавата БГ музика има бъдеще!!! А това доказват и момчетата от пловдивската група Noise, които, въпреки трудностите, вече четвърта година свирят по клубовете на родния град различни Rock концерти и не само свирят, ами и печелят награди за тази си дейност!!! Именно тази година при участието си на Rock концерта в Пловдив под наслов „Изборът II“ техните песни впечатлиха най-много публиката (която беше и жури) и заеха заслуженото първо място. Като всяка група и Noise си имат предистория (надявам се и бъдеще). С нея и нейните четирима съзадатели – Радо - вокалист и китарист, Жоро - бас-китарист, Дони - китарист и полувокалист :) и Добри - барабанист, ще се опитам да ви запозная.

Име: Георги ДЖУКЕЛОВ (Жоро)
Рождена дата: 10 юни 1987
Завършил: ЕГ „Пловдив“

В момента уча в ПУ „П. Хилендарски“ – II курс МИО Аз съм... идеалист! Скромен, любознателен и всестранно развит :).

Животът е... хубав, когато си позитивен и борбен.

Музиката е... култура, начин на живот. До голяма степен определя характера и идеалите.

— Защо Noise? Кой е отговорен за името на групата?

— Ами... как стана така?!? Искахме да е нещо с The... Трябваше да е кратко и запомнящо се. Всъщност Жоро каза: „Защо да не е Noise... в крайна сметка ние ще свирим шумно...“ И това си и остана.

— Стилът ви...?

— Alternative Rock.

— С какво се занимават членовете на Noise извън музиката?

Жоро: Рисувам... най-често графики.

Добри: Ха-ха, диоди, транзистори и всякакви полупроводникови елементи... иначе спортувам, главно волейбол и тенис на маса.

Дони: Ооо, аз се занимавам с трупове :)

Добри: Дони, сега всички некрофили на английската ще са ти фенове! (Спокойно, хора, той следва медицина.)

Радо: Работя много и се старая да правя живота на другите хубав. Винаги когато мога, се старая да правя добро. Даже с бившата ми приятелки бяхме основали форум на доброто...

— Имате 13 авторски песни. Нямате ли намерение да издадете албум?

— Всъщност търсим спонсори, доброжелатели! Няма пари... след като спечелихме рок феста през май трябвабе да започнем да записваме, но...

— Кой пише текстовете на песните ви? И, в този ред на мисли, имате парчета на български и английски, но няма ли да чуем Noise и на немски език?

Радо: Текстовете на песните пиша аз. За немския език... не мисля, че е достатъчно мелодичен.

— На 12 май тази година участвахте наред с още осем пловдивски групи (Crossfire, Blues Boulevard, Eclipse, Tupamicy, James Grow, Pornographic monster и Eternal Fear) в Rock фестивал под наслов „Изборът II“ и спечелихте... Каква беше наградата? Как ви се отрази това?

— Спечелихме най-вече увереност и признание. Групата се сплоти. Показа се, че имаме фенове, хора,които ни подкрепят, които са зад нас и се кефят на нашата музика. (Хора, вие сте яки!!!) А също така и два незабравими дни до Брюксел.

— Какво мислите за БГ музиката?

— Ами като цяло започва да се развива. Има много интересни и много нови групи, но за жалост не излизат на повърхността, а си остават на клубно ниво.

— А за вашите колеги от пловдивската сцена?

— Уважаваме се, нямаме жестока конкуренция. Подкрепяме се един друг.

— Любима БГ група?

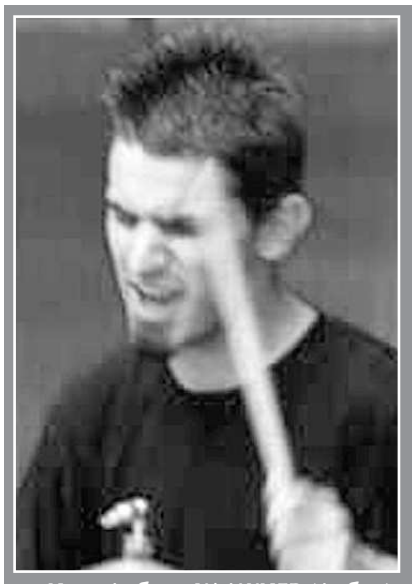

Име: Добрин ХАДЖИЕВ (Добри)
Рождена дата: 17.07.1986
Завършил: ЕГ „Пловдив“
В момента уча: уча в ТУ - София.
Аз съм... винаги отгоре.
Животът е... кратък, но достатъчен.
Музиката е... наум.

— P.I.F, новите Д2, разбира се, БТР.

— С коя група от световен мащаб бихте искали да свирите?

— R.H.C.P, Coldplay... (разногласие)

— От групата само Добри не е бил с дълга коса. Нямаш ли намерение да допълниш четворката? :)

— Ха-ха...бил съм :) в 8-и клас :) Общо взето, сме си двама по двама - за симетрия. Трябва да има баланс!

— Какво според вас ви обединява (освен музиката, разбира се)?

— Това,че сме приятели и се познаваме отдавна.

— Най-големият ви порок?

Радо: Лиготията. Нямаме други пороци. Всички сме перфектни - лично мнение. (придружено от всеобщ смях)

— Какво ви вдъхновява?

Дони: Наргиле :) :) :)

Жоро: Да излезем, да свирим и, абе... да сме заедно!

Дони: Ами... вдъхновяваме се един от друг!!!

Жоро: А иначе за живота... Аз съм оптимист, че ме очаква едно добро бъдеще, а за добро бъдеще трябва доста да се постараеш.

Добри: Аз съм оптимист и перфекционист... правя всичко, докато не стане перфектно (Добримаклауд).

Име: ДОНИ
Рождена дата: 21.04.1987
Завършил: ЕГ „Иван Вазов“
В момента уча: МУ „Пловдив“
Аз съм... нищо повече от себе си.
Животът е... музика.
Музиката е... начин на живот.

Дони: Разходка рано сутрин и изгрев над реката.

Радо: Мен ме вдъхновяват две неща:1. че искам да правя много добро през живота си, и, 2. ако се самоубия, трябва да отида в 7-ми кръг на ада.

— Имате ли нещо като традиции преди всеки концерт?

Име: РАДО
Рождена дата: 21.02.1986
Завършил: ЕГ „Пловдив“ , ЦДГ „Захарно петле“ :)

В момента уча (работя:уча) МИО в ПУ и работя като управител на магазин за компютри GF.

Аз съм... рицарят на светлината (който мисли, че не съм единственият, да го докаже чрез действията си).

Животът е... поредица от..?

Музиката е... подреден шум.

— Репетиция. Нищо специално. Правим всичко в последния момент!

— Защо нямате момиче в групата и как виждате една дама сред вас?

Дони: Защото сме сексисти... ха-ха-ха... Не, всъщност преди Добри имахме момиче-барабанист, но нещо не се получи... Повечето групи са без момичета.

Жоро: Еми... защото сме си приятели.

Радо: Да, ние сме си приятели от 5 години. Никой не е искал да си ходи, всички сме си неразделни.

— А как се справяте с фенките?

Дони: Никой не ни харесва. :)

Радо: Ние не се радваме чак толкова на женски интерес. Търсим фенки... Не знам, може да са прекалено срамежливи.

— Не мога и да не задам този въпрос: какви са вашите бъдещо планове?

Дони: Еми, като за начало, мислим да си намерим спонсори с 4-5 хил. лв.

Радо: Живеем за ден (и пеят) - „Ще продължавам да пея...“

— И как виждате бъдещето си – обвързано с музиката или в друга насока?

Радо: Аз ще съм музикант-икономист!

Дони: Какво пречи да съчетаваме и двете?!?

— Как би звучало обръщението ви, ако бъдете избрани за БГ група на годината?

— Хора, вие сте яки!!!

— Нещо, което искате да допълните и нашите читатели да прочетат задължително...

— Идвайте ни на концертите и се забавлявайте с нас!!!

Бояна ГАБРОВА, 10-г клас

От талантливи още по-талантливи

Петя от 9-г клас

В предишния брой ви представих хора, които свирят на китара и са част от групи. Този път реших да ви запозная с две момичета, които, макар да не се познават, имат доста общо помежду си. Лора е от 11-д клас и свири на пиано. Ако имате добра памет сигурно ще се сетите, че не веднъж сме слушали изпълненията ѝ на Деня на таланта.

Лора от 11-д клас

Лора се занимава с музика от шестгодишна. Тя е посещавала музикалното училище от първи до седми клас. До момента е имала три самостоятелни концерта и много други с класа по пиано на госпожата ѝ в музикалното. След седми клас обаче тя решава, че иска да учи по-сериозно и че най-вече иска да научи език. Според нея за пианистите няма много възможности за реализация, тъй като са много и няма работа за всички. В момента Лора, заради предстоящи изпити, не ходи на уроци по пиано, но свири винаги когато има възможност, защото музиката ѝ действа успокояващо. Тя обича да изпълнява „Турският марш“, но откакто няма време да разучава класически произведения, тя си сваля си ноти и свири песни, като например „Bacause of you“ на Kelly Clarkson. В музикалните ѝ предпочитания са включени почти всички стилове с изключение на punk-a и bg jazz-a. За Лора музиката е голяма част от нейния живот, но не и основната. Тя е скаут, ходи на танци и като цяло е всестранно развита личност.

Другата пианистка, която също ни е добре позната от Деня на таланта, е Петя от 9-г клас. Тя свири на пиано от 9 години и също е възпитаничка на музикалното училище. Тя е учила там от първи до четвърти клас, а следващите три години е била ученичка в математическата гимназия. Тя също е имала три самостоятелни концерта и много други общи. Не ходи на уроци, но свири редовно вкъщи. Тя обича да свири класики като сонати на Бетховен и Моцарт, етюди на Кремер и инвенции на Бах, но не се ограничава само в това - с удоволствие свири и известни творби, изпълнявани от пианисти като Claydermann. В момента тя е част от наскоро създадена група, наречена Еспер. Сега те подготвят собствени песни, но и правят кавъри на популярни рок и хеви метъл парчета.

В групата Петя свири на клавир, но има интерес и към други инструменти като барабани и тарамбука. За нея музиката е от голямо значение и това си проличава в заниманията ѝ. Както сами виждате, в ЕГ-то има много таланти, които ни радват на всички училищни празници и на които можем само да се възхищаваме заради дарбите, които притежават.

Пламена ГЕОРГИЕВА, 11-е клас

В преследване на една мечта

Много от нас си мечтаят да учат в чужбина, но не всеки се решава да направи тази сериозна крачка. Идеята да отидеш на непознато място, да си заобиколен от непознати хора с напълно различен мантелитет е малко плашеща, нали? Когато обаче си решен да преследваш докрай тази своя мечта, сякаш няма нещо, което да те спре. Е, само трябва да намериш отнякъде пари и да знаеш много добре съответния език. Ако си мечтаеш да учиш в Англия или Америка, английският език не ти е проблем, нали учиш в ЕГ“Пловдив“. А за въпроса с парите – това също има разрешение!

Всяка година Българската асоциация по четене (БАЧ) провежда конкурс за участие по програмата „Обучение на ученици в САЩ и Великобритания“. Този конкурс осъществява възможността да получиш пълна стипендия, предоставена от чуждестранни партньорски организации (ASSIST, САЩ, и НМС, Великобритания), с помощта на която да отидеш да учиш за една година в САЩ или Великобритания. Изискванията към всички участници е да са ученици в 10 клас на английска езикова гимназия; да имат среден успех от предходната учебна година (9 клас), не по-нисък от 5,25; да имат успех по български и по английски език не по нисък от 5,00; да имат занимания и интереси към извънкласни дейности (напр. изкуство, спорт, младежки и/или доброволчески дейности); да са български граждани; да не са живели и учили в англоезична страна. Заинтригувах ли ви?

Миналата учебна година за такава стипендия кандидатстваха много наши съученици от випуск 2009. Само един човек от тях обаче премина успешно последния, трети кръг на конкурса – Александра Петрова. Финалният кръг представлява интервю с представителите на партниращите организации (ASSIST и НМС) и Алекс успя да ги плени не само със завидни познания по английски език, но и с лъчезарното си излъчване. Освен нея, стипендия получиха още 3 момичета и 4 момчета от цялата страна, но и осмината бяха разпределени в различни градчета във Великобритания.

Александра Петрова

Алекс пристига в Bromsgrove на 29 август тази година. Малкото градче е на 20 минути от Birmingham, а училището, в което учи сега, е частно, от 1 до 12 клас. Там учат още петима българи и чужденци от най-различни държави и всички те живеят на общежитие. Алекс ми разказа някои подробности от живота си там. В общи линии е много доволна (и как няма да е – тя успя да сбъдне мечтата си – да учи в Англия!). Натоварването било наистина голямо, учат от 8.30 до 17 часа, като през това време имат малки и една голяма обедна почивка, разбира се. Избрала си е да изучава четири предмета – английска литература, география, класически цивилизации и икономика. По всеки един от тях е в различна група и има по двама учители за всеки предмет, които преподават независимо един от друг. Алекс признава, че съучениците ѝ англичани не ѝ допадат като хора, за разлика от руснаците и германците.

Сприятелила се е и с двама от българите - Любо и Себастиан, а съквартирантката ѝ се казва Соня и е от Камерун, Африка. Добре е, че лесно е намерила приятели, защото обратното би било пагубно на такова чуждо място! Училището предлага различни видове спорт през почивните дни. Алекс ходи на баскетбол и танци и е много доволна от треньорите. Освен това, от една седмица имат непрекъснат достъп до интернет в самото общежитие. А най-хубавото е, че имат цели 6 ваканции - три от тях са по една седмица (през ноември, февруари, май), другите две са по 3 седмици (зимната и априлската), а последната е лятната ваканция, която е най-дълга, естествено. Чакаме я скоро да си дойде, на 13 декември, точно навреме, за да празнува заедно с приятелите и близките си най-веселите празници!

Алекс е доказателство, че мечтите са постижими, ако ги преследваш упорито. Затова не се отказвайте да се борите за тях, дори и да се появят препятствия.

Димитрина ШИНДОВА

Повече информация относно конкурса за участие в програмата „Обучение на ученици в САЩ и Великобритания“ можете да намерите на: http://www.romainrolland.org/school/index.php?option = om_content&task = view&id = 263&Itemid = 44

Златю Бояджиев

кръстник на българския фолклор

Един от най-видните представители на Пловдивското изобразително изкуство, както и това на цяла България, е Златю Бояджиев.

Роден е на 22.10.1903 г. в Брезово и завършва живопис в Художествената академия в София.

Творчеството му е изключително продуктивно. Майсторството, с което рисува българския селски бит, персонажите и сцените си, го определят като връх на Пловдивската школа в изобразителното изкуство.

Професионалното му развитие се разделя на два периода. Преди и след 1951 г., когато получава тежък инсулт. В продължение на десет дни художникът е на границата между живота и смъртта. След дълго лечение той е възстановен, но дясната му ръка е парализирана, а говорът затруднен. Благодарение на семейството си и най-вече на сина си Георги, Златю Бояджиев успява да пребори заболяването и да се върне към голямата си страст. Огромното му желание и решителност го подтикват да извърши на пръв поглед непосилен подвиг. Творецът започва бавно да се учи да рисува с лявата ръка. Внушенията, които постига, са също толкова завладяващи, колкото и в ранните му картини. Произведения на изкуството като „Родопска сватба“, „Априлското въстание“, „Завръщане от лов“ и „Апокалипсисите“ са създадени след 1951 г.

Обобщено, двата периода се различават по това, че първият е изпълнен с класически картини от селския живот, докато през втория творецът набляга на гротеската като изобразителен похват, включва повече фигури в сцените, използва по-голяма палитра от цветове. Тези различия обаче допълват, всяко по свой начин, многопластовите внушения и творческите открития на художника. Златю Бояджиев е носител на наградата на Съюза на българските художници „Владимир Димитров-Майстора“, а през 1942 г. участва във Виенското биенале с картината „Брезовски овчари“. Енциклопедия Британика го поставя сред гениите в българското изкуство, между които Захари Зограф и Владимир Димитров-Майстора.

Интересен факт от живота му е, че заради картината му „Баташкото клане“, породила завистта на видните ни художници историци, синът му Георги, който също е художник, четири пъти трябвало да кандидатства, преди да го приемат в Академията.

Всеизвестен факт е и приятелството му с Цанко Лавренов, който е един от най-страстните почитатели на Златю Бояджиев. Именно той упорито настоява за присъждането на високи държавни отличия на приятеля му.

Златю Бояджиев умира на 02.02.1976 г. в Пловдив. Днес част от творчеството му е подредено в постоянна експозиция в едноименната галерия в Стария град. 71 творби от двата периода на художника са представени на широката публика. Ако в Нощта на музеите и галериите сте пропуснали галерията, непременно я посетете. Няма да съжалявате.

Еница ГАБРОВСКА

БЯЛАТА СКАЛА

Предполагам, че малко хора са чували, а още по-малко са посещавали това величествено място с историческа значимост. Бялата скала е защитена местност, разположена до Велинград. Площта ѝ е 86.60 хектара и е забележителна главно с ландшафта си, чието опазване е главна цел на еколозите.

Това великолепно място е било ценено от древните още преди повече от 5000 г. Самата скала е над 220 метра и е широка до 20 метра. Но по-голям интерес предизвиква светилището, намиращо се в най-гората част на скалата, където, освен откритите тракийски и римски монети, са намерени интересни находки от желязната и бронзовата епоха. Тази година бе открит и каменен път, водещ до светилището. Той е изсечан в скалата и е дооформен с плоски камъни. Внушаващи са не само размерите му (105 см широчина и 32 м дължина), но и отличното му състояние, дължащо се на факта, че е бил затрупан с камъни и пръст през вековете, когато не е функционирал. До самото светилище има друга живописна скала, на която има изсечени загадъчни дупки с правоъгълно сечение. Размерите им не са значителни, за разлика от откритите находки, една от които е триъгълна плоча с височина 140 см и дебелина 15 см. В долния край се намират два отвора, наподобяващи очи.

Постоянни обитатели на Бялата скала са скорпионите. Те могат да бъдат намерени почти под всеки камък; дори и да не са отровни, са доста агресивни и застрашително насочват жило си по посока на заплахата.

По-интересна забележителност за тази местност обаче е легендарното цвете Родопски силивряк (Хаберлеа Родопензис). То не блести с особена красота, но има една способност, наречена анабиоза - може да възкръсне и да цъфти дори и ако е било изсушено или години е стояло в хербарий. Трудно може да бъде открито друго място, където да има толкова много силивряк!

Както споменах и в началото, Бялата скала има и историческа значимост. Повечето хора познават тази местност от разказа за българската партизанка Вела Пеева. На 22-годишна възраст, тя е ранена след засада, от която като по чудо се измъква и се укрива 37 дни в планините. В крайна сметка обаче, бива обсадена в местността Бялата скала и след дълга престрелка се самоубива, за да не попадне в плен.

Катерина СТОЯНОВА, 11-к

Влюбени двойки в ЕГ-то

При нас пламна цял пожар с изпепеляваща бързина

Име: Тома КАЦАРОВ, 12-з

- От колко време сте заедно?

10 месеца

- Как пламна искрата между вас?

Искра... не бих казал, при нас по-скоро пламна цял пожар с изпепеляваща бързина.

- Кое е най-романтичното ви преживяване?

Ами за мен е имало много, много романтични моменти и всички са били хубави. Най-романтичен... хммм... може би разходката ни по плажната ивица. Има още много и за мен всички са специални, но това е първото, за което се сетих.

- Какво планувате за близкото бъдеще?

Близкото бъдеще е толкова неясно, колкото и далечното. Затова се радвам максимално на всеки ден, прекаран с моето мило в настоящето.

- Опиши я...

Тя въплъщава всичко хубаво, за което може да си помисли един мъж. Емоционална, интелигентна, страстна и прекрасна, но най-вече тя е един силен характер, с изявени позиции и собствено мнение, което е готова да защити. Аз я обичам заради всичко, което е, макар че може да е клиширано или изтъркано, просто искам да кажа, че тя е невероятна и неповторима.

Име: Никол ДАНАИЛОВА, 10-к

- Отколко време сте заедно?

10 месеца

- Как пламна искрата между вас?

Всичко стана много бързо. Искрата всъщност беше песента на Мадона „Justify my Love".

- Кое е най-романтичното ви преживяване?

Ами и двамата сме много романтични и сме имали безброй такива преживявания, но това, за което се сещам в момента, е прекрасната вечеря по случай шестия месец откакто ме заедно.

- Какво планувате за близкото бъдеще?

Честно казано, не искам да мисля за бъдещето, защото нищо не се знае. Винаги когато имаш някакъв план, нещо се обърква. Много пъти сме говорили на тази тема и решихме, че е най-добре сега да се радваме на това, което имаме. Да се наслаждаваме максимално на моментите заедно, а след това... каквото ни е писано.

- Опиши го...

Той е мил, интелигентен, забавен и определено може да се разчита на него за каквото и да било. Мъжът, за който всяка жена мечтае. Благодарение на него и на подкрепата, която ми оказва, успявам да се справя с трудностите, които имам. Мисля, че сега е моментът да му кажа „БЛАГОДАРЯ ТИ, СЪКРОВИЩЕ! Благодаря ти, че си до мен и че ми помагаш! Нямаше да се справя без теб. Обичам те, миличко! Ти си всичко за мен!"

Преди не се понасяхме, а сега не понасяме да сме далеч един от друг

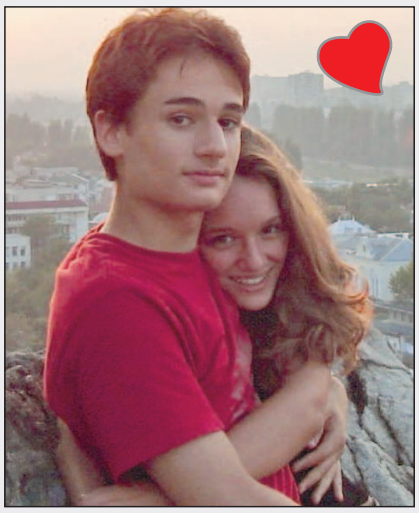

Име: Виолета ИЛИЙКОВА, 10-в

- Отколко време сте заедно?

7 месеца и 1 седмица, или, иначе казано, 226 дни. Не ме питайте откъде знам точната бройка, няма да ви кажа.

- Как пламна искрата между вас?

Случайно. Запознахме се покрай коледната украса на училището миналата година. Карахме се, честно казано, аз лично не можех да го понасям... Три месеца след това обаче нещата се уталожиха. Пораснахме, променихме се, обстоятелствата ни повлияха и, лека-полека, всеки придоби ново мнение за другия... Преди не се понасяхме, а сега не понасяме да сме далеч един от друг.

- Кое е най-романтичното ви преживяване?

Лично, по-лично, най-лично. И все пак – първата ни истинска среща сред щурчетата на лунна светлина и 12.10., когато посрещнахме годишнина (или по-скоро полугодишнина). Романтиката е в основата на всяка една връзка, като важно е да се открива и в най-дребните жестове.

- Какво означава той за теб?

Той е всичко за мен – щастието, любовта, усмивката, сълзите, сънят и безсънието... Подкрепя ме, знае кога и какво да каже, така че да ме успокои и никога не ме е разочаровал. Най-скъпият човек на света за моето малко сърчице.

Име: Николай ГАРАБЕДЯН, 10-е

- Отколко време сте заедно?

Малко повече от 7 месеца.

- Как пламна искрата между вас?

Най-случайно. Видяхме се, харесахме се, взехме се. Всъщност случайно си писахме, когато решихме с едни приятели да ходим да плуваме – естествено, поканих я и нея. След това последваха още няколко излизания, включващи любимите ми спортове, и след като се опознахме достатъчно, каквото трябва, пламна.

- Кое е най-романтичното ви преживяване?

Всеки момент с нея е уникален – не ти се иска да се свършва. Имали сме много романтични моменти, но поради липса на достатъчно мастило за всички тях, смятам да не ги изреждам.

- Какво означава тя за теб?

Тя е... Както обикновено – пак загубих ума и дума. (Пауза в рамките на минута.) Тя е момиченцето, което винаги съм търсил. Нещото, което най-много ценя у нея, е, че мога напълно да ѝ се доверя и да разчитам на нея, че няма да ме предаде. В нея са съчетани голям интелект и още по-голяма чувствителност. Тя е нежността и опората в моя живот и не си го представям без нея. Пожелавам си да сме заедно възможно най-дълго.

Провел Мая КУМНОВА и Николай ГАРАБЕДЯН

Тя победи

Песента от предишния брой бе „Wasting Love" на Iron Maiden. Победителката от конкурса е Елена Павлова. :)

ВИЗИТКА:

Име: *Елена ПАВЛОВА*
Клас: *11-и*
Девиз: *Животът не се мери с броя вдишвания, а с моментите, които спират дъха ни!*

— Защо реши да участваш?

— Защото песента ми харесва и реших да опитам.

— Какво обичаш да правиш през свободното ти време?

— Много неща. Излизам с приятели, рисувам, напоследък доста. Слушам много и много различна музика, защото ме зарежда с много енергия, чета книги, и така. Стремя се да правя неща, които ми доставят удоволствие и ме зареждат с енергия, и най-вече да си прекарвам добре - като всеки!

— Кой е най-запомнящият се момент в ЕГ „Пловдив"?

— Не знам точно, много са. Но може би първият учебен ден - толкова уплашени бяхме всички! Коледният бал също беше супер. Но може би най-запомнящият се все още предстои

— Какви филми предпочиташ и кой ти е любим?

— Зависи от настроението ми. Може би повече комедии, но понякога ми се гледат и филми, които ти повлияват по някакъв начин и те карат да се замислиш. А за любим филм - ами много са, но може би Sin City.

— Любим актьор?

— Джуд Лоу, Клайв Оуен, Джейк Гиленхал, Рийз Уидърспуун и много други.

— Последната книга?

— „Историкът" на Елизабет Костова. Невероятна книга - наистина си заслужава четенето. Невероятно заинтригуваща и обсебваща.

— Пожелание за екипа?

— Много успехи и да се справяте все така чудесно с работата си, за да продължава да съществува вестникът, който е много важна част от училището – поне според мен.

Катерина ГАЙДАДЖИЕВА

„Делта Те" обявява конкурс!!!

Познай песента, прати на електронната ни поща deltate@gmail.com името ѝ и името на изпълнителя. Победителят ще спечели интервю във вестника.

In the day
In the night
Say it right
Say it all
You either got it
Or you don't
You either stand or you fall
When your will is broken
When it slips from your hand
When there's no time for joking
There's a hole in the plan

Припев: Oh you don't mean nothing at all to me
No you don't mean nothing at all to me
But you got what it takes to set me free
Oh you could mean everything to me

I can't say that I'm not lost and at fault
I can't say that I don't love the light and the dark
I can't say that I don't know that I am alive
And all of what I feel I could show
You tonight you tonight
Припев: Oh you don't mean nothing at...
From my hands I could give you
Something that I made
From my mouth I could sing you another brick that I laid
From my body I could show you a place God knows
You should know the space is holy
Do you really want to go?

Всички се забавляваме

Деница Козанова от 11-б клас е PR на училището ни. Разговаряме с нея за плановете, организациите, комисиите и още нещо.

— Как се породи идеята за подобна длъжност?

— Тази длъжност съществува отпреди. PR на училището преди мен беше Стефка, от випуск 2007. Идеята по принцип е на Съвета.

— Какво точно прави един PR?

— За жалост, в момента в устава няма ясно регламентирани задължения на PR-а, но аз лично смятам, че това е човек, който трябва да изгражда имиджа както на гимназията, така и на Съвета. Трябва да организира големи събития, като например честването на 50-годишнината на гимназията ни. Да набира спонсори за проекти, при които такива са необходими и, разбира се, да участва в дейностите на училището и Съвета.

— Защо реши да се занимаваш с нещо толкова отговорно?

— Стана доста спонтанно. Бях в Съвета от една година, когато дойде време за избори за председател. По това време някъде разбрах, че въобще има такава длъжност, а всъщност това е нещо, с което искам да се занимавам. И тъй като нямаше друг кандидат, беше лесно да ме изберат. За съжаление, момичето преди мен не беше много активна в длъжността си, нещо което искам да променя.

— Как възприемат хората една 16-годишна бизнес дама?

— Е, аз не съм бизнес дама! Първо, аз много обичам да се шегувам с цялата тази история. Но по принцип да си PR на 16 и PR на училище не е същото като да си на 30 и си бизнес дама. Занимавам се с неща, малко по-различни от кръга на бизнеса. Но като цяло на хората им е забавно, на мен ми е забавно. Въобще всички се забавляваме (смее се).

— Какви цели си си поставила през тази година?

— Аз вече започнах като идеи две комисии. Едната е стара идея – комисия, която ще организира дарение за дом за сираци. Другата е за информационния център. Смятам и искам да направим една много хубава 50-годишнина. Надявам се Съветът да организираме един страхотен Коледен бал. Денят на Таланта също е нещо прекрасно. Имам няколко идеи за през годината, отново свързани с 50-годишнината, и пак свързани с учениците, такива неща, които не са правени.

— Като например?

— В момента не искам да ги казвам, нека да е изненада.

— С какво се занимаваш точно в момента?

— По принцип съм много дейна в различни организации. Член съм на Big Brother/Big Sister и Interact.

Big Brother/Big Sister е организация, която се занимава с деца. Там се грижа и се срещам с едно дете, което е 4-ти клас и живее с баба си и дядо си. Програмата се занимава само с деца от семейства. Педагогическите съветници на училищата избират деца, които са по-затворени или по- агресивни, имат проблеми в семейството или нямат стабилно семейство, каквото би трябвало да имат. Тези деца понякога имат нужда от по-голям приятел, който да им дава съвети, един батко или една кака, които да им помагат. А и с доброволците от програмата винаги става голям купон, когато се видим. И когато се събират малки деца и доволно шантави тийнейджъри, определено няма как да скучаеш!

А Интеракт е младежка организация, част от Ротъри клуб. Там се занимаваме с благотворителност. Редовно ходим в домове за сираци. Сега организираме голям благотворителен концерт за едно 11-годишно момче от Ямбол, болно от бъбречна недостатъчност. Това събитие ще се състои на 13.12.2007 г. Сумата, която ще съберем, е, да кажем, символична. Но важен е както жестът, така и фактът, че ще направим много хора съпричастни с историята на това дете. Каним и възрастни хора, потенциални дарители, които биха дали по-големи суми. Просто му помагаме и се опитваме да бъдем съпричастни. Другата инициатива е правенето на картички, които на Коледа ще изпратим на българските войници в Ирак или Афганистан. Ще им пратим персонално по една картичка като жест и знак, че мислим за тях.

В училище в момента най-голямото нещо, с което се занимавам, е организирането на Коледния бал. Точно сега се сформира и комисията. Председател е Валя от 12 кл. Имаме идеи да го направим още по-хубав от миналия път. Другата инициатива е дарението за дома за сираци в Асеновград. Тя вече е в ход. Кампанията ще продължи един месец. Председател е Светла от 10-д клас. Третата комисия се занимава с превръщането на информационния център в музей на гимназията, но все още не сме се събирали официално, за да обсъдим как точно ще се направи.

— А как точно ще съберете материал за музея?

— Много хора веднага откликнаха с идеи. Имат стари униформи или снимки от училището. Ако отворите албума от 40-годишнината, там ще видите много снимки, стихотворения. Изобщо гимназията има какво да разкаже. Например, никой не знае къде членуваме, къде се намираме в обществото. Малко са хората, които знаят коя е била старата ни сграда, кой е бил предишният ни директор, старото име на гимназията. Доста хора си мислят, че филмът „Вчера“ е направен за нашето училище, а той просто е сниман там. Ще сложим също любопитни факти, информация за известни личности, учили тук.

— Остава ли ти време за учене?

— Да, да, много време ми остава за учене (смее се)! Справям се, не много, но съм добре. Умно дете съм, ще се оправя. По-важен е фактът, че ми остава време за излизане.

— Пожелай ни нещо...

— Пожелавам на вестника да стане много известен, да го купуват много хора, да се продават всички бройки, което, доколкото знам е голям проблем. Пожелавам ви и от други училища хората да идват и да четат вестника, да се абонират хората! Много щастие на вас, много сте готини. И (смее се) да ме слушате, за да работим заедно за тази 50-годишнина.

Еница ГАБРОВСКА

Казват, че е вълшебница

Топлота, нежност, липса на агресия и страх, сигурност, надежда те пренасят в един свят, за мнозина непознат – света на Сусана Бака. Едно ново светоусещане те обгръща под афро-перуанските ритми.

Казват, че е вълшебница... Заради музиката ѝ, но и заради самата нея. Заради желанието ѝ да кръстоса своята пътека с други. Прави всичко възможно за да предаде емоциите си на публиката, като се надява, че тя ще я разбере и ще се зареди с настроението ѝ. В това се състои и магията, да споделиш радостта си от живота, от любовта, от болката, която те кара да чувстваш... и някой да те разбере.

Пътувайки по света, тя попада на различни истории и съответно на различни чувства, които след това пресъздава в текстове и музика. Чрез лириката си остава в душите на хората различни послания за живота, за любовта, за мира.

Носителка е на награда „Грами“ за най-добър фолк албум „Lamento Negro“. Екипът ѝ се състои от двама перкусионисти – Хуан Котито Мендрано и Уго Браво, китариста Сергио Валдеос и басиста Давид Пинто.

Звуците на китара винаги я отвеждат в детството, когато баща ѝ е свирил на китара пред целия квартал. Още оттогава се е формирал интересът ѝ към звуците. Но танцът всъщност е същинското ѝ наследство от Африка. Още от малка майка и я учи на това изкуство. За нея пеенето, танците и свиренето винаги вървят ръка за ръка.

За последния си проект е пътувала до Конго за да изследва корените на рода си. С мъжа си заедно работят по „Институто Негроконтинуо“ - къща, в която се съхраняват събраните документи от различни изследвания и записи, място за развитие и разпространение на музиката и културата сред младите хора, включващо музей, учебен отдел и библиотека с множество свидетелства за присъствието на африканския етнос в Америка през вековете. Също така има звукозаписно студио и богата колекция от музикални инструменти за хората, развиващи се в тази насока.

Тези, които са чули музиката ѝ, знаят, че е доста лична... може би и затова не толкова популярна... Буди спомени, скрити тайни... Докосва се до душевността на всеки, до непознатото... Тя е култура и изкушение... Въпроси и отговори... Нещо ново, нещо различно...

На българска земя Сусана стъпи на 10.11.2007-а, по покана на Джаз +. Концертът ѝ се състоя в зала „България“, която се изпълни с българи, сред които имаше както и видни почитатели, така и хора, дошли просто от любопитство, желаещи да чуят нещо непознато. Там тя разказа своята приказка, приютила звуците от песните на предците си.

Останалото е мълчание...

ЦЕЛУНИ МЕ!

Целувката е част от ежедневния ни живот. Но колко наистина знаем за нея? Откога съществува, как се е развила с течение на времето, какво наистина символизира?

Колкото и невероятно да звучи, целувката невинаги е била толкова универсален начин на споделяне на любов. Например в Китай тя започва да се практикува едва след взаимстването ѝ от Запада, а египтяните никога не се целували по устните. Вместо това те потърквали нос. Откъде тогава почва историята на целувката? Според някои теории тя произлиза още от праисторически времена, когато майката сдъвквала храната за своето новородено и го хранела, като поставяла устните си до неговите и прехвърляла сдъвканото в устата му. По този начин може да се обясни защо в наши дни тя ще възприема като знак за привързаност. Други обаче твърдят, че корените и се крият в религиозните вярвания на древните. Исторически доказателства на повече от 4000 години показват, че актът на доближаване на лицата символизирал религиозен съюз. Дори в културата на индианците съществува вярването, че издишаният въздух е част от човешката душа и че ако двама допрат устни, те свързват душите си. Но първото описание на целувката се появява в санскритски текстове, написани в Индия около 1500-ата година преди Христа. Затова много антрополози, които смятат, че целувката се е разпространила чрез подражание, твърдят, че тя навлиза в Европа чак след като гърците научават за нея, когато Александър Велики завладява Индия. По-късно римлямите възприемат ритуала. Поданиците целували ръцете или краката на владетелите си, приятели и роднини използвали целувката като поздрав, римските мъже целували жените си, за да разберат дали са пили през деня. От Рим произлиза и свадбения ритуал - ако двойка бивала забелязана да се целува на публично място, то тя непременно трябвало да се сгоди. Въпреки това, Русия е първата страна, която узаконила целувката като част от сватбата, доказваща взаимното съгласие. Днес са познати повече от 30 вида целувки, но в отдалечените части на Запада целуването на публични места е табу, а дори и в Боливуд, втората по големина филмова индустрия, целувката е приета едва през последните десетилетия.

Червилата и гланцовете за устни са сред най-продаваните гримове, но 60 процента от мъжете твърдят, че предпочитат да целуват жени, които не носят червило, защото е по-естествено и не остават следи от червило по лицето им. От друга страна, 15 процента от жените са готови да зарежат гаджето си, ако то не умее да се целува. Но каквото и да казват статистиките, не забравяйте - целувката е индивидуално преживяване. Практикувайте я за свое удоволствие. За нея няма срок на годност и оптимално количество?

Мая КУМАНОВА

Знаете ли, че

- *Чувствителността на устните е 200 пъти по-голяма от тази на пръстите*
- *Според американско проучване, средностатистическата американка целува 80 мъже, преди да се омъжи.*
- *С едноминутна целувка се горят 26 калории. Твърди се, че човек прекарва 20,160 минути (две седмици) от живота си, целувайки се.*
- *На 15 септември 1990-а Уилям Уолфрам целува 8001 души само за 8 часа (приблизително 16 човека на минута).*
- *Рич Ланглеи и Луиса Алмедовар държат рекорда за най-дълга целувка. На 5 декември 2001 година те се целуват в продължение на 30 часа, 59 минути и 27 секунди. На 22 юли 2007 година в се записва рекорда за най-голямата групова целувка. Над 32 хиляди се целуват в продължение на 20 секунди.*
- *В различни части на света някой нелепи закони определят целувката като престъпление. В щата Индиана, САЩ, е забранено на брадатите мъже, да целуват, което и да е човешко същество. В Харфорд, Кънектикът, съпрузите нарушават закона, ако се целуват в неделя, а в Айова е незаконно да целуваш непознати. В Неапол през 16-ти век целувката е смятана за престъпно деяние, което се наказва със смърт.*
- *50% от всички хора на планетата са се целували пред четиринадесетата си годишнина. Отбелязано е, че бодливите свинчета в Канада също се целуват с устни.*
- *Телата на целуваща се двойка произвеждат вещества с 200 пъти по-силни наркотични свойства от тези на морфина.*
- *При целувката от уста в уста се предават средно по 7 мг мазнини, 0,7 мг белтъци, 0,45 мг соли, малко волфрам и злато, както и около 200 стрептококи, стафилококи и други бактерии. Това е напълно достатъчно, за да може мозъкът ни да анализира генетичната ни съвместимост с партньора. 80% от бактериите в човешката слюнка са еднакви при всички хора, а 20% са индивидуални. По време на целуването тези бактерии се предават на партньора, активират други организми, а оттам – и имунната система, като ускоряват образуването на антитела в организма. 6 юли е Международният ден на целувката. В мозъка се намират специални неврони, помагащи ни да намерим устните на партньора в тъмното.*
- *Само с една целувка могат да се предадат мононуклеоза, херпес и СПИН.*

Заушка

Какво е това?

Епидемия от заушка върлува из Пловдив. Броят на болните нараства постепенно в града и околиите му и този факт тревожи всички. Кара ни да си задаваме въпроси като: какво е заушка? Как се предава? Как се лекува?

Заушката, или още епидемичният паротит, е остро инфекциозно вирусно заболяване. Най-честите симптоми са температура, болки в тялото, загуба на апетит, главоболие, отпадналост, подуване и болки в слюнчените жлези, които са разположени пред и под всяко ухо. Вирусът на паротита може да предизвика възпаление и в други тъкани освен слюнчените жлези. Могат да бъдат възпалени обвивките и основното вещество на главния мозък.

Паротитът се предава от човек на човек по въздушно-капков път, при директен контакт с болен или при поглъщане на микроскопични капчици, „натоварени“ с вируса. Те се отделят от гърлото, устата и носа на заразения човек при кихане и кашляне. Най-засегнати от заболяването са малките деца.

Първите симптоми на заушката обикновено се проявяват от 16 до 18 дни или от 14 до 25 дни след заразяването. Болният е най-опасен за околните 7 дни преди и 9 дни след проявата на симптомите. Той е най- силно заразен 48 часа преди проявата на първите оплаквания. Както споменах по-горе, най-голям риск има за децата. Възрастните могат да бъдат преносители на вируса, но предимно боледуват деца във възрастова група от 5 до 15 години. След преболедуване на заушка се придобива траен имунитет. В миналото паротитът е бил често срещано заболяване, но в наши дни, след въвеждането на специална ваксина, честотата на заболяването значително спада. Повечето деца се възстановяват бързо, но понякога се проявяват някои усложнения. Най-сериозните сред тях са:

- орхит (възпаление на тестисите). Това усложнение се появява при 15- 25% от заразените момчета, но рядко води до стерилитет.
- енцефалит – възпаление на мозъчното вещество на главния мозък
- менингит – възпаление на обвивките на главния мозък
- артрит – възпаление на ставите
- увреждане на бъбреците, възпаление на щитовидната жлеза и млечните жлези, глухота
- риск от спонтанен аборт има, ако майката се е заразила през първите три месеца от бременността.

Лечението на заушката е симптоматично, като се цели да се облекчат оплакванията, а не да се атакува самият причинител на заболяването. Престоят и почивката вкъщи са наложителни. Само при настъпване на усложнение може да се стигне до постъпване в болница. Оплакванията и болките отшумяват след седмица.

Предпазването от заушка се осъществява през прилагане на ваксина. Тя е много ефикасна и осигурява доживотен имунитет. Наскоро в ХЕИ започна акция за безплатно ваксиниране, ако не сте се ваксинирали – направете го сега!!!

Катерина ГАЙДАДЖИЕВА

„Да вървим все напред

както с колегите, така и с учениците“

Име: *Камелия ЧАНЛИЕВА*
Семейно положение: *Омъжена, с 2 деца*
Стаж: *38 години*

— Всички ви познаваме като учител, но коя е г-жа Чанлиева извън училище ?

— Един културен човек

— Откъде дойде вашата любов към спорта ?

— Семейна традиция. Първо започнах с баскетбол и след това, поради ниския ръст, завърших хандбал в Пловдив.

— Повечето ученици приемат часовете ви като отмора. Има ли някой ваш възпитаник, който е станал спортист?

— Да, има. Преди 10 години имахме много баскетболисти, сега известни. Ходиха на републиканско първенство с ръководител Мария Ангелова (бивша преподавателка). Някои продължават във Франция.

— Тази година гимназията навършва петдесет години, как според вас ще бъде отбелязан юбилеят?

— Смятам, че с достойнство.Също така се надявам всички талантливи ученици да се включат.

— Стачката на учителите ще помрачи ли този празник, или сте доволни от постигнатото?

— Да кажа че съм доволна, не съм... Първия път винаги се правят грешки, но се надявам някой да продължи по нашият път.

— На какви добродетели се стремите да учите и как бихте оценили учителите от ЕГ „Пловдив“ ?

— С моя 20-годишен трудов стаж в гимназията, мога да кажа, че има разлика при учениците. Нормално е... има добри има и лоши ученици. И преди е имало, но сега са малко повече лошите. Все пак смятам, че всичко ще се промени с течението на времето. Вече има салон. Волейболните отбори, както и баскетболните, започнаха тренировки.

— Очаквате ли подобри резултати през тази година?

— Да, условията са много хубави тази година. В момента всеки от колегите си е поел отбора. Аз съм с баскетболния отбор в четвъртък. Надявам се всички да бъдат налице и заедно да покажем добри резултати през годината.

— Имате ли любима книга или писател ?

— Да, „Под игото“ на Иван Вазов. Обичам също книги на любовна тематика.

— Вашето послание към учениците и учителите от ЕГ „Пловдив“ ?

— Да вървим все напред, с общи усили, както с колегите, така и с учениците.

Провел: ЛАСКОВ

Подновен салон радва учениците на ЕГ „Пловдив“

Физкултурният салон отново може да се използва по предназначение. Когато учебните занятия започнаха след дългата стачка, учениците можаха да се порадват на новото спортно съоръжение. Ако се върнем назад във времето през лятото на 2005 г., реката почти отнесе каквото беше останало от стария и порутен салон. През януари 2006 г. той беше поправен, но не за дълго. Едва месец по-късно паркетът започна да се повдига и до края на учебната година видът му не беше по-добър.

След дълъг ремонт, продължил близо две години, салонът беше завършен и изглеждаше по-добре от всякога. Чакането си струваше! Дано този път да няма повече проблеми и повреди!

Катерина ГАЙДАДЖИЕВА

ИЗВИНЕНИЕ

Редакторският екип на Делта Те поднася своите извинения за допуснатата в миналия брой грешка. Статията “ЕГ “Пловдив“ – как звучи“ от страница 6 е написана от Мария МАРВОВА. Извиняваме се още веднъж.

Обява

Вече може да поздравявате приятелите си с повод и без повод от страниците на Делта Те. Достатъчно е да изпратите тяхна снимка с пожелание. Нека всички празнуваме заедно.

Фитнесът – идея с развитие

Много момчета в един период от развитието си биват привлечени от идеята за увеличаване способностите на своите тела. Най- често те започват да посещават фитнес зали, за да придадат едно ново излъчване на тялото си, като искат да увеличат и изваят мускулите си. Повечето от тях обаче не са наясно, че това е един дълъг процес, изискващ хъс, отдаденост и най-вече постоянство. Друг проблем за тях е и че не са наясно как точно да изпълняват упражненията на съответните уреди.

Всяко упражнение има своята техника. Това е най-важното нещо, с което всеки човек прекрачил прага на фитнес залата трябва да е наясно. Непознаването на особеността на всяко упражнение може да доведе до много лоши последици, които дори могат да ви накарат да забравите за фитнеса завинаги. Затова е много важно да не сте сами в началото. Ако нямате познат, който да ви запознае с техниките, можете съвсем спокойно да попитате някои от другите трениращи в залата, които в повечето случаи са услужливи, защото и те са започнали по същия начин. Преди да се захванете обаче с фитнеса, трябва да сте наясно с каква цел отивате – за да отслабнете, или да натрупате маса. Това е много важно за жените, защото много от тях правят упражнения, практикувани от мъжете, които трудно биха ги оформили добре. Използването на хранителни добавки също е избор, който трябва да се направи. Те са веществата, които не са достатъчни при нормалното ни хранене. Изборът им също трябва да бъде консултиран с човек, който е добре запознат. Пред тези, които решат да ги използват, стои и въпросът, дали са вредни. В това не може да е сигурен никой, но личното ми мнение е, че не е нужно да ги приемам, за да разбера отговора на този въпрос. Пожелавам на всеки, решил се занимава с този спорт или вече активно спортуващ, безконтузно тренирането.

Николай ГАРАБЕДЯН, 10-е

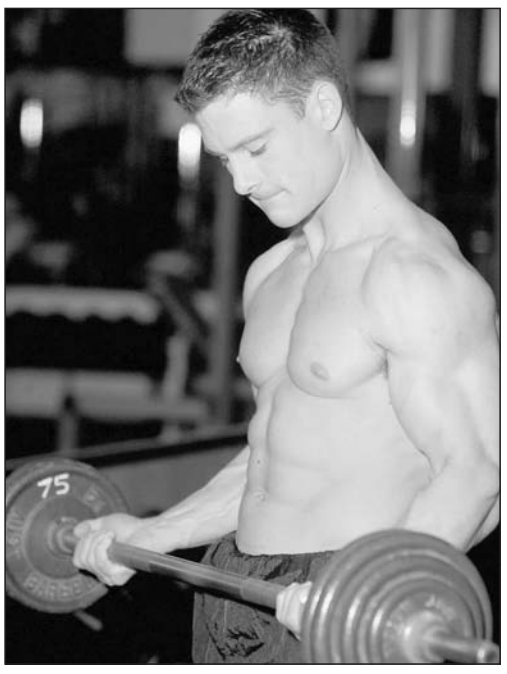

Impossible is nothing

Представяш ли си Rihanna да дойде в България? Доскоро всеки път, когато чуех този въпрос, започвах да се смея просто защото си мислех, че отговорът му няма да се промени поне в следващите двадесет години. Още повече след отмененият концерт на Pink реших да не си създавам илюзии, че ще видя такива световноизвестни звезди на българска сцена. Преди две седмици обаче бях приятно изненадана когато една приятелка ми съобщи, че Rihanna ще изнесе концерт в България. Очаквах билетите да са много скъпи, но бях още по-приятно изненадана, когато разбрах, че всъщност събитието ще бъде безплатно. Организатори са Vivatel и Blakan Entertainment Company и именно това е причината концертът да премине под мотото „Under the orange umbrella“. Vivatel избрали точно Rihanna заради хита ѝ Umbrella, който разби всички световни класации.

Датата е 30 ноември, мястото - площад „Батенберг“, часът - 19. Водещ ще бъде Део, а подгряващи изпълнители - Румънеца и Енчев, Сантра и Христо, KariZma. Феновете ще имат възможността да чуят новият сингъл на Миро от KariZma - Call me, и новата песен на Сантра и Христо. Българските изпълнители ще излязат в 19 часа, а в 20 часа Rihanna ще започне едночасовата си програма. Певицата ще напусне страната ни веднага след концерта си, за да продължи световното си турне. Очаква се на площад „Батенберг“ да се съберат поне 25-30 хиляди души, като всички ще имат възможността да наблюдават изпълнителката на специални видео стени. Ако искате обаче да спечелите място във VIP фен зоната, трябва да посетите сайта vivarihanna.zoom.bg и да отговорите на въпроса, „B Don't stop the music е включен семпъл от песен на Michael Jackson. Коя е тя?“.

Този сайт е специално създаден по повод на голямото събитие. В него можете да откриете повече информация за Rihanna, фото галерия и видео галерия.

Колкото до претенциите на певицата, оказва се, че тя не е толкова претенциозна - сред желанията ѝ са изобилие от минерална вода, сок от боровинки и, разбира се, любимата и храна - чипсът. Тя е противник на алкохола и червеното месо, затова можем да се надяваме, че поне тя, за разлика от Pink, няма да се натрови и да отмени концерта си само час преди началото му. За всички, които смятат да отидат - надявам се да се видим там.:)

Пламена ГЕОРГИЕВА, 11-е клас

Какво ново тази есен?

Сигурно често ви си случва да се приберете изморени вкъщи и да имате желанието да гледате някой хубав филм, но да нямате два часа на разположение. В такъв случай какво друго ви остава, освен да се отдадете на нещо по-кратко като например сериал. Тази есен се появиха много нови заглавия, както и нови сезони на вече добре познати като Heroes, Prison Break, House M.D. и други.Тъй като знаем достатъчно за последните, мисля, че е по-важно да обърнем внимание на новите предложения.

Gossip Girl е сериал базиран върху поредица от книги със същото име, които имат голям успех в Америка. Списание People определя Gossip Girl като новото O.C. и това не е случайно, тъй като сценаристите са същите. Освен това много от мотивите се припокриват - красиви богати деца, който посещават елитно училище и, разбира се, всички имат какви ли не проблеми. До момента са излезли осем епизода, като всеки нов излиза в сряда. В главните роли са известни млади актьори. Самата Gossip Girl се озвучава от Kristen Bell, която ни е добре позната от Veronica Mars и новия сезон на Heroes, където играе Elle.

В ролите на двете главни героини Serena и Blair са съответно Blake Lively и Leighton Meester. Ако трябва да ги сравняваме с героините от O.C., то тогава Blair определено е Summer, двете актриси дори си приличат много по външен вид. Serena прилича на Marissa по характер.

Разликата между двата сериала е точно в отношенията между двете момичета. Тук те са ту врагове, ту приятелки, като основната им кавга е свързана с гаджето на Blair - Nate (Chace Crawford). Забележително е присъствието на англичанина Ed Westwick, който играе хедониста Chuck Bass, който има пръст във почти всичко лошо, което се случва. И накрая остава аутсайдерът Dan, който е влюбен във Serena. Така представено, всичко прилича на нормалната тийн драма, но всъщност е много по-интригуващо, когато го гледаш. Сериалът може да не ви грабне от първия епизод, но е интересен и аз ви го препоръчвам горещо.

Второто предложение е специално за почитателите на Grey's Anatomy и е озаглавено Private Practice. Това е сериал, в центъра на който е Addison Montgomery, бившата съпруга на Derek. Тя решава да промени живота си и си премества в Santa Monica, където започва работа в частната клиника на приятелката си от студентските години - Naomi. Почти всички от екипа са познати актьори от известни сериали. Най-младият е Chris Lowell, който играеше Piz във Veronica Mars.Тук той е момчета за всичко, което е влюбено в шефката си.

Следва Taye Diggs, по-известен като Kevin Hill, който също е част от класацията на стоте най-сексi мъже. В Private Practice той играе доктор „Feel Good“, а също така е бившият съпруг на Naomi и неин сътрудник. Сещате ли се за агент Kellerman от Prison Break - там той играеше ужасен човек, докато тук е в ролята на дружелюбен педиатър. И накрая остана добре познатата ни съдия Amy, като психоложката Violet, която има повече проблеми от пациентите си. Във всеки епизод лекарите се занимават с различни интересни случаи и се опитват да поправят собствения си живот. Този сериал е специално предназначен за любителите на драмите и медицинските сериали, така че, ако сте един от тях, можете да го гледате всеки четвъртък.

И последно - една важна новина, поради стачката на сценаристите, следващите епизоди на Prison Break и House M.D. ще излязат чак през януари, а премиерата на седмия сезон на „24“ ще бъде отложена. През януари се очаква и началото на петия сезон на One Tree Hill.

Пламена ГЕОРГИЕВА, 11-е клас

Цените зад етикетите

„По аксесоарите изпращат“. Не, това не е старата максима „По дрехите посрещат, по ума изпращат“. Тя вече изглежда като обезсмислено клише, като розата на Умберто Еко, от която е останало само името. Това е новият вариант, защото и фразите, точно като модните тенденции, излизат на мода, наслаждават се на слава, остаряват, изчезват и се завръщат, но леко прекроени, с една малка частична промяна, ако мога да използвам този нашумял израз. Но въпреки всичко, независимо дали „по ума“, или „по аксесоарите“ изпращат, това, което си остава непроменено, е че ние неизменно посрещаме по дрехите. Не, не отричайте – суетата (любимият грях на дявола, между другото, ако се доверяваме на холивудските интерпретации) е в нас и навсякъде около нас. Разцепете дървото и ще я откриете, повдигнете камъка и ще я намерите, нещо повече – огледайте се в огледалото! Убедих ли ви?

Суетата винаги е била най-добрата приятелка на красотата, а самата красота е нещо, за което всички мечтаем. Но това неистово желание, този почти животински инстинкт да привличаме, да омайваме и да се борим за територията си, проличава с поразяваща яркост в това, което наричаме „противоположности“. Представете си пейка в парка, окупирана от две момичета, които седят на възможно най-голямо разстояние едно от друго. Младата дама X с изящно тръсване на глава отмята великолепните си руси кичури (къдрени или изправяни прилежно цяла сутрин, в зависимост от модата), докато рови съсредоточено из тъмните дебри на обсипаната си с пайетки, капсички, джобченца и розови панделки дамска чантичка, вероятно в търсене на лепкав гланц за устни, за който се твърди, че има вкус на череша. Този индивид се наблюдава най-често с главозамайващо къса пола, докато се клатушка на безпощадно тънки 15-сантиметрови токове. Добавяме педантично изпипан маникюр и грим във всички цветове на дъгата и получаваме едно типично олицетворение на суетата, което боготвори всеки последен (и най-често отчаян) писък на модата.

Но истинската изненада тук е младата дама Y. На пръв поглед, тя няма нищо общо с X. Дългата ѝ неоформена коса пада около лицето, от което се виждат само две щедро очертани с черен молив очи, които се взират заплашително в пространството. Унисекс панталон с леко износен вид, широка тениска, от която се зъби някой непризнат идол, кецове и безформена чанта на гърба, в комплект с лакирани в черно нокти, пентаграма, обърнат кръст или друг символ на „вероизповеданието“ на младата дама, но задължително с размерите на Айфеловата кула.

Логичният въпрос, който следва, е какво, какво, в името на което божество си изберете, правят тези двете на една и съща пейка и как е възможно все още да няма експлозии и бойни викове? Но независимо какво си мислим, независимо, че X и Y нямат нищо общо, а дори биха могли да се нарекат противоположности, между тях няма никаква разлика. Как така? Просто и двете изпитват неистово желание да изглеждат красиви, да демонстрират това, което считат за свой стил, и да заявят позицията си. Единственото, по което се различават, е начинът, по който интерпретират модните тенденции и съвременното виждане за красотата. Ясно е, че чрез всеобщата безформеност и неопределеност на дрехите, които носи, Y се противопоставя на всичко това, което X боготвори. Обаче дори в този протест можем да видим модел на поведение, който е също толкова типизиран и подчинен на конкретни тенденции, колкото този на X. Нима Y не купува дрехите си от магазини за хора като нея, които не понасят масовия стил? Нима, ако се вгледаме в приятелите ѝ, няма да видим, че изглеждат точно като нея?

Това е доказателство, че всички ние

сме подвластни на една монументална индустрия, която живее, диша и се разраства чрез нас – модната. Тя е насочена най-вече към младите, в това число и тийнейджърите, защото от нас получава най-силна реакция. А начинът, по който изглеждат нашите приятелки X и Y, не е нищо повече от реакция, чрез приемане или отхвърляне, на даден стимул. Може и да е изненадващо, но отхвърлянето и контраатаката, indie-стилът, черните дрехи, веригите и черепите по катарамите на коланите ни са най- естественият процес в развитието на тази индустрия, защото винаги трябва да има опозиция.

Опозицията поддържа конкуренцията все пак, а конкуренцията ни подтиква да се движим напред. В крайна сметка се оказва, че модната индустрия е един всесилен организъм, който се конкурира сам със себе си чрез нашите реакции и контраатаки и това му осигурява безсмъртие. Все пак, винаги ще има хора, които следват основната тенденция и се придържат към официалната мода, както и такива, които предпочитат да ѝ се противопоставят. Единственото, което индустрията трябва да направи, е да произвежда достатъчно дрехи и за двете страни.

Опозицията на стиловете може да се обясни лесно с това, че всички ние, последователи или врагове на модните тенденции, използваме дрехите, за да изразим отношението си към света, живота, дори и към самите себе си. Но оттук се поражда една опасна, може би еретична мисъл – ами ако не ние използваме дрехите, а те нас? Ако с обличането на една дреха ние всъщност обличаме една цяла идеология? Ако не самите ние, а дрехите оформят отношението, поведението и вкусовете ни? Спомняте ли си чантичката на X и създанието, което се взира в невинните минувачи, от блузата на Y? Дали е възможно тези аксесоари да са формирали, да кажем, музикалните вкусове на двете дами? Религиозните им убеждения? Поведението им?

Никой не би искал да си признае дали е зависим до такава степен от собствения си външен вид, но моделите на поведение неизменно съществуват и със сигурност са сред нас. Ето някои от най- известните:

„Целувай устните ми, кожата ми, всичко!“ се носи като тежък сладникав парфюм навсякъде около тях, ярките цветове, гигантските очила, изрусените кичури, високите токчета, и гелът за коса са техни кумири. Разбира се, не можем да отречен различията в самата група. Например, докато някои предпочитат класическото платинено русо, други залагат на сивкаво-черна боя за коса и сивкаво-черен, придобит от солариум, тен. Но това, което ги свързва, са идеите им (или липсата на такива). Ако се вгледаме зад очевидното (изборът на музика) ще видим, че цялата групичка споделя почти идентични разбирания за политиката, религията, социалния живот и обществото, характеризиращи се с доминираща липса на информираност (моля да ме извините за евфемизма).

„Cannibal Corpse Forever!“ крещят те в един глас, докато мятат дългите си коси, обърнатите кръстове, веригите, гривните с шипове и всички останали висящи и стърчащи атрибути. При тези представители на младежкото общество се наблюдава същата склонност към споделяне на едни и същи виждания – често се самоопределят като сатанисти (като в над 80% от случаите нямат представа кой е Антон ЛаВей.), нерядко вярват, че са атеисти (като атеизмът им се изразява в сляпо отричане, а не разбиране, последвано от отхвърляне), обикновено имат ясно изразени политически виждания и неистово ненавиждат комерсиализма, розовия цвят, високите токчета и представителите на първата групичка.

Идва ред на малката общност, към която съм чувала, че принадлежа – ние се определяме като артистични натури, харесваме пастелните цветове, дългите палта, шаловете, а от време на време слагаме френска барета, взимаме фотоапарата, скицника или дневника и се втурваме из улиците на града в търсене на вдъхновение. Отношението ни към обществото, религията и политиката би могло да мине за интелектуално, ако не съществуваше всеобщата прилика, че тенденциозно прекрояваме истината, за да я нагодим към разбиранията си. C'est la vie, както, между другото, често обичаме да казваме, докато философстваме над чаша „Сагафредо“.

Разбира се, можем да изброим още много групи и подразделения на моделите за поведение: спортисти, „зубри“, пръкналата се наскоро „емо“- гилдия и т.н., можем да се впуснем в детайли за любимите автори, художници, спортисти или обществени личности, но не това е целта. Би било много по-интересно да разгледаме тези, които не принадлежат към никоя група, тези, които наричаме „обикновените хора“. Странното в случая е, че докато представителите на даден „култ“ имат ясно изразено мнение, независимо дали е тяхното, или на малката общност, в която пребиват, „обикновените“ в повечето случаи биха отговорили на въпроса „Какво мислиш за Джордж Буш?“ с красноречивото „Не знам.“ Дали наистина не знаят, дали се страхуват да си признаят, или просто липсата на мнение се дължи на липса на модел на поведение?

Ето колко силно ни влияят групите, в които се движим, и дрехите, които носим – те са като удобна маска, зад която се скриваме, като роля в театъра. Възможно ли е точно това да е имал предвид Шекспир, когато е казал, че целият свят е сцена? Защото, дори да приемем, че лидерите на различните групички изповядват и разпространяват собствените си идеи и убеждения, простете, но ми е трудно да повярвам, че повечето им последователи не го правят просто защото харесват стила на обличане, който се свързва с тези идеи. Независимо дали ги водят цветовете, цените, марките или цялостната визия, някои не се обличат, за да покажат какво считат за красиво, а започват да приемат за красиво това, което по дадена причина обличат.

Несъмнено тук е замесен финансовият въпрос, така е. Друга теория е, че самият характер на обществото, в което живеем, предлага не просто дрехи, а изградени идеологии и модели на поведение, които възприемаме в момента, в който касовият апарат отчете сумата от най-новата ни придобивка. Но между тези привидно безобидни обяснения се промъква и една тревожна идея. Ами ако всички сме пионки, които една гигантска индустрия облича и оформя по модел, който служи на целите ѝ? Или просто самите ние живеем в блажено неведение, че си купуваме много повече от дрехи? Интересно какво биха казали по въпроса приятелките ни X и Y.

Мирела НИКОЛОВА, 11-и клас

Стоп на байганьовщината

Все още ли трябва да подкрепяме тази „байганьовщина“ с действия! Трябва да се откъснем от този мит! Слагането на цялото българско население под общ знаменател не е най-добрият начин да се самооценим. Да, съществуват такива „българи“, които псуват за щяло и нещяло, но и ти ли искаш да си като тях? А ако не си, защо трябва хората да те възприемат по този начин? За да променим нацията, трябва да променим самите себе си. Замисли се за действията си и за начина, по който реагираш. Бъди по-критичен към себе си. Митът за „Бай Ганьо“ трябва да изчезне!

Анна КОЛЕВА

Обичаш ли Кола

В ежедневието си всеки от нас пие от тази „вълшебна“ напитка. Но дали знаете няколко интересни факта за нея? Съмнявам се. Нека ви предоставя тази информация:

1. *За да измие кръвта от пътното платно след катастрофи, полицията в много американски щати използва именно Кола.*

2. *Ако в дълбока чиния сложиш пържола и след това я залееш с Кока-кола, след два дни няма да я намериш там.*

3. *Ето един по-лесен начин за почистване на тоалетната чиния – залей я с Кола и не пускай водата един час. Петната от фаянса ще бъдат премахнати благодарение на лимонената киселина в черната напитка.*

4. *Ново лекарство за премахване на ръждивите петна от хромираните джанти – изтъркай със смачкан лист алуминиево фолио, накиснато в Кола.*

5. *Ако не можеш да развиеш ръждясал болт, намокри парцал с Кола и го увий около болта за няколко минути.*

6. *Купчина мръсни дрехи?! Няма проблем, залей ги с Кола, добави прах и ги пъхни в пералнята, както обикновено. Добрият резултат е гарантиран.*

7. *За четири дни напълно може да разтвори ноктите ти.*

8. *Нивото на pH е 2,8.*

9. *Активната съставка на Колата е фосфорната киселина.*

10. *Дистрибуторите на Кола вече отдавна я използват, за да почистят двигателите на камионите си.*

А сега изтичай и си купи твоята бутилка Кока-кола.

Николай ГАРАБЕДЯН, 10-е

ВРЕМЕ ЗА ГУБЕНЕ

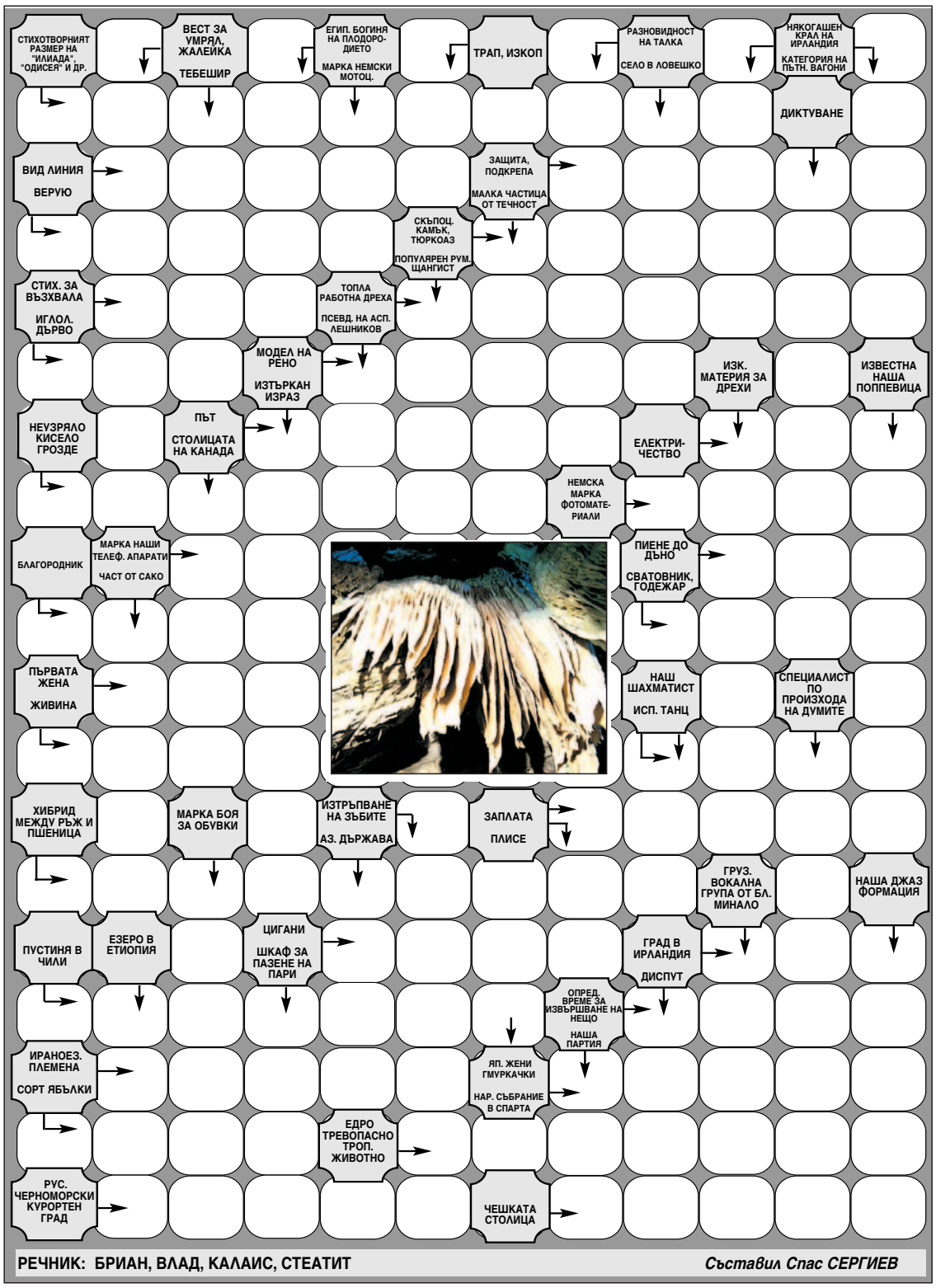

РЕЧНИК: БРИАН, ВЛАД, КАЛАИС, СТЕАТИТ

Съставил Спас СЕРГИЕВ

29 Юни 2005 г.

20 Септември 2005 г.

13 Декември 2005 г.

THEN AND NOW

9 Януари 2006 г.

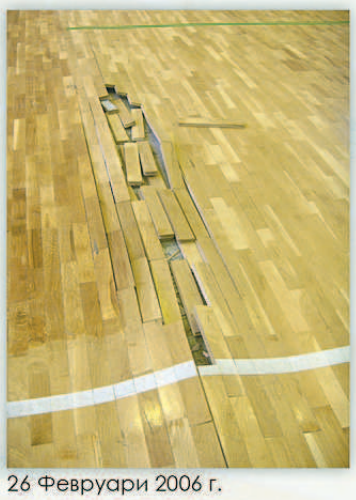

26 Февруари 2006 г.

30 Май 2007 г.

13 Ноември 2007 г.

Колаж от Николай СУВАНДЖИЕВ

Бисери

11-з клас, випуск 2001

✔ *Пътуването с експресните влакове на БДЖ е пестене на време, пари и удобство (рекламен плакат на гара Варна)*

✔ *Ако обичате уникалната българска кухня, посетете ресторант „Цигански барон"! (реклама по радио FM+)*

✔ *Презервативи за всеки вкус (реклама по телевизията)*

✔ *Фирма „Бетон-интелект" (име на строителна фирма)*

✔ *Фирма „Груев и ЗЛИ" (София, ул. „Пиротска")*

✔ *Фирма „ТАРАШ" – почистване на жилища и офиси (обява в „24 часа")*

✔ *Частно погребално дружество „Нов Живот" (надпис върху катафалка)*

✔ *Правим обувки с кожа на клиента (надпис в обущарска работилница)*

✔ *Ще бъда отворена след 10 минути. (бележка, оставена от продавачка)*

✔ *Няма да се събличам, направо почвам (учителка по литература)*

✔ *Рамбо Силек (второкласник)*

✔ *Смирненски с юмрук в рька (съчинение)*

✔ *Във всеки двор говедо (надпис на ТКЗС)*

✔ *Поради ремонт бръснеме отзад (надпис на бръснарница)*

✔ *Искам да видя физиономии, които мислят (учителка)*

✔ *Ще ви го покажа, за да го видите визуално (учителка)*

✔ *Ето, например Пешо, с едното ухо слуша, а с другото гледа през прозореца (учителка)*

✔ *20 години плодотворна размяна на циркови номера между СССР и България! (лозунг в цирка)*

✔ *Имате ли розовата пантера, но в синичко, че е за момченце?*

✔ *Да приберем до зърно хляба на народа! (лозунг по време на жътва)*

✔ *Сега ще отворя вратата и един по един ще ви изхвърля през прозореца (учителка)*

✔ *Ученикът слуша музика в час по музика! (забележка в ученически бележник)*

✔ *Полусанитарен ден (надпис на врата на аптека)*

✔ *При кмета се влиза само при голяма нужда (табела)*

✔ *Сироп - няма... хоциоци - също! (табела на павилион за закуски)*

✔ *Асансьорът е повреден. Най-близкият работещ асансьор е в съседния вход.*

✔ *Точно вие ли момчета не знаете къде да поставите пълния член... (учител)*

✔ *Цял час чукам ли чукам, а вие – нито „Ах", нито „Ох"! (учител в час по физика)*

✔ *Престанете да се изпразвате в часа ми!!! Имам предвид духовно! (учител)*

✔ *Седнете си на оная работа и си го научете... (учителка)*

✔ *"Да не се пръцка близо до огън" (надпис на български върху дезодорант)*

✔ *Сега ти тургам среден, да знаеш че още няколко пъти ще те мина! Колкото по-дълг е члена, толкова по-пълен е акта! (из лекция по гражданско право в СУ)*

✔ *...ако още веднъж ти отзад свирнеш, такава свирка ще ти извъртя...*

✔ *Животът е като детска дрешка - къс и наакан. Извади си оная работа изпод чина, защото, ако аз дойда да ти я извадя, на мен ще ми стане хубаво, а на теб не*

✔ *Водата се среща в три състояния - твърдо, течно и безобразно (из домашно на третокласник)*

✔ *Да внимаваш да не се удавиш, че ще те пребия (майка към сина си)*

✔ *А сега песента на Металика „and nothing else matters", или ти повече не си ми майка (DJ в дискотека)*

✔ *Янко музикантът сам си правел свирки (из ученическо съчинение)*

✔ *По това време е имало и жени воеводки, които са обладавали по стотина-двеста яки мъже. Но това не било верният път за освобождението на България Който хлопа, да не хлопа! Нямаме час по тъпанарство! - Няма смисъл да влизате, колега, ние свършваме вече! - Няма нищо, значи ще свърша с вас! Бойко е разочарован и майка му го жени за Райка... но той не ѝ обръща внимание и тя скоро забременява... - Е... все пак ѝ е обърнал малко внимание! (разговор между ученичка и учителка)*

✔ *И Мишо много добре се справя, само дето си слага пълния член отзад... (учителка по немски език)*

ОТГОВОРИ НА КРЪСТОСЛОВИЦАТА

ВОДОРАВНО: Хекзаметър, Крива, Егида, Кредо, Калаис, Ода, Ватенка, Ела, Алпин, Тракт, Ток, Ягорида, Орво, Та, Екс, Граф, Сват, Ева, Твар, Орев, Плата, Тритикале, Роми, Ома, Атакама, Срок, Алани, Апела, Анис, Носорог, Анапа, Прага.

ОТВЕСНО: Некролог, Ревер, Тана, Креда, Отава, Ималин, Изида, Трафарет, Каса, Аво, Ари, Иран, Яма, Влад, Скомина, Капка, Ама, Ктеатит, Пли, АСП, Ъглен, Оле, Спор, Бриан, Тревира, Орера, Диктовка, Етимолог, Класа, Костова, Акага.

В рубриката „Отворени публикации" може да изразите свободно своето мнение. Изпращайте писма, статии, снимки, карикатури и др. на електронната поща на „Делта Те":

deltate@gmail.com,

за рубриката „Отворени публикации".

Редакторският екип

ЕКИП „ДЕЛТА ТЕ"

Редакторски екип:

Еница ГАБРОВСКА, 0877 140 354
Катерина ГАЙДАДЖИЕВА, 0886 443 628
Станислав ЛАСКОВ, 0889 060 418
Мая КУМАНОВА, 0885 579 455,
Николай ГАРАБЕДЯН, 0885 299 944

Репортери:

Георги МАНОЛОВ, Пламена ГЕОРГИЕВА, Мирела НИКОЛОВА, Димира ТЕНЕВА

Фоторепортер: Николай СУВАНДЖИЕВ,

e-mail: deltate@gmail.com

Този вестник е осъществен с помощта и съдействието на ИК „Марица" - Пловдив